

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การเผยแพร่สารนิเทศแอมเฟตามีนของหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานครและเขตปริมณฑล มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา การเผยแพร่สารนิเทศแอมเฟตามีนของหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนใน ด้านประเภทของสื่อสารนิเทศ วิธีการเนื้อหา กลุ่มเป้าหมาย และปัญหาในการเผยแพร่สารนิเทศ

การวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดสมมติฐานไว้ 2 ข้อ คือ

1. การเผยแพร่สารนิเทศแอมเฟตามีนของหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนส่วนใหญ่ใช้วิธีการเผยแพร่แบบรายบุคคล มีเนื้อหาเกี่ยวกับวิธีการป้องกันและหลีกเลี่ยง โดยมีกลุ่มเป้าหมายในสถานศึกษา และใช้สื่อสิ่งพิมพ์ในการเผยแพร่
2. หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนประสบปัญหาด้านวิธีการเผยแพร่แบบรายกลุ่มในระดับมาก

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ โดยการส่งแบบสอบถามไปยังผู้ทำหน้าที่รับผิดชอบการเผยแพร่สารนิเทศของหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล จำนวน 150 แห่ง แห่งละ 1 คน รวมจำนวนทั้งสิ้น 150 คน ผลการวิจัยสามารถสรุปและอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ผู้ตอบแบบสอบถาม

จากการสอบถามไปยังหน่วยงานที่ทำหน้าที่เผยแพร่สารนิเทศแอมเฟตามีนทั้งภาครัฐและภาคเอกชนจำนวน 150 ชุด ปรากฏว่าได้รับแบบสอบถามคืนมาจำนวนทั้งสิ้น 125 ชุด คิดเป็นร้อยละ 83.33 ของแบบสอบถามที่ส่งไปทั้งหมด จำแนกเป็นของหน่วยงานภาครัฐ 107 แห่ง (หน่วยงานราชการ 100 แห่ง และรัฐวิสาหกิจ 7 แห่ง) (ร้อยละ 71.33) และผู้ตอบของหน่วยงานภาคเอกชนจำนวน 18 แห่ง (ร้อยละ 12.00)

2. ข้อมูลของหน่วยงาน

2.1 ขอบเขตหน้าที่รับผิดชอบของหน่วยงาน

หน่วยงานที่รับผิดชอบการเผยแพร่สารนิเทศแอมเฟตามีนส่วนใหญ่ 96 แห่ง (ร้อยละ 76.80) จากจำนวน 125 แห่ง ทำหน้าที่รับสื่อสิ่งพิมพ์และสื่อโสตทัศนจากหน่วยงานต่าง ๆ เช่น กระทรวงสาธารณสุข สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (ป.ป.ส.) เพื่อนำไปเผยแพร่ รองลงมาหน่วยงานจำนวน 84 แห่ง (ร้อยละ 67.20) ทำหน้าที่เผยแพร่สารนิเทศเกี่ยวกับยาเสพติดทุกประเภทรวมทั้งแอมเฟตามีน และหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุด 9 แห่ง (ร้อยละ 7.20) ทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางในการสนับสนุนด้านงบประมาณการผลิตสื่อสารนิเทศเกี่ยวกับยาเสพติด และแจกจ่ายสื่อสารนิเทศให้หน่วยงานที่ต้องการ

เมื่อจำแนกตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า ทั้งหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนส่วนใหญ่ 84 แห่งและ 12 แห่ง (ร้อยละ 78.50 และ 66.67) ตามลำดับ ทำหน้าที่รับสื่อสิ่งพิมพ์และสื่อโสตทัศนจากหน่วยงานต่าง ๆ เช่น กระทรวงสาธารณสุข สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (ป.ป.ส.) เพื่อนำไปเผยแพร่ และหน่วยงานภาคเอกชนจำนวนมากที่สุด ยังทำหน้าที่รับผิดชอบเผยแพร่สารนิเทศเกี่ยวกับยาเสพติดทุกประเภทรวมทั้งแอมเฟตามีนอีกด้วย และหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนจำนวนน้อยที่สุด 8 แห่งและ 1 แห่ง (ร้อยละ 7.48 และ 5.56) ทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางในการสนับสนุนด้านงบประมาณการผลิตสื่อสารนิเทศเกี่ยวกับยาเสพติดและแจกจ่ายสื่อสารนิเทศให้หน่วยงานที่ต้องการ

การที่ผลการวิจัยพบว่า หน่วยงานส่วนใหญ่ ทำหน้าที่ในการรับสื่อสิ่งพิมพ์และสื่อโสตทัศนจากหน่วยงานต่าง ๆ เช่น กระทรวงสาธารณสุข สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (ป.ป.ส.) เพื่อนำไปเผยแพร่ อาจเนื่องจาก หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน หลายแห่งไม่ได้มีภาระหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงในด้านการเผยแพร่สารนิเทศเกี่ยวกับยาเสพติด จึงทำให้หน่วยงานเหล่านั้น เป็นเพียงหน่วยงานที่ทำหน้าที่รับสื่อสิ่งพิมพ์และสื่อโสตทัศนจากหน่วยงานหลักที่ทำหน้าที่ในด้านยาเสพติดมาเผยแพร่ต่อเท่านั้น

2.2 การกำหนดนโยบายการเผยแพร่สารนิเทศ

ในการกำหนดนโยบายการเผยแพร่สารนิเทศแอมเฟตามีนของหน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน พบว่า หน่วยงานส่วนใหญ่ 92 แห่ง (ร้อยละ 73.60) ไม่มีการกำหนดนโยบายการเผยแพร่สารนิเทศแอมเฟตามีนโดยเฉพาะ เนื่องจากมีการกำหนดนโยบายร่วมกับยาเสพติดประเภทอื่น (ร้อยละ 50.40) และรับนโยบายจากสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (ป.ป.ส.) (ร้อยละ 23.20) ส่วนหน่วยงานอีก 33 แห่ง (ร้อยละ 26.40) ตอบว่ามีการกำหนดนโยบายการเผยแพร่สารนิเทศโดยเฉพาะ โดยหน่วยงานจำนวนมากที่สุด 19 แห่ง (ร้อยละ 15.20) ระบุว่ามีการกำหนดนโยบายเป็นลายลักษณ์อักษร

เมื่อจำแนกตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า ทั้งหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนส่วนใหญ่ 76 และ 16 แห่ง (ร้อยละ 71.03 และ 88.89) ตามลำดับ ไม่มีการกำหนดนโยบายการเผยแพร่สารนิเทศแอมเฟตามีนโดยเฉพาะ เนื่องจากมีการกำหนดนโยบายร่วมกับยาเสพติดประเภทอื่น (ร้อยละ 49.53 และ 55.56)

สำหรับหน่วยงานจำนวน 33 แห่ง ที่ตอบว่ามีการกำหนดนโยบายการเผยแพร่สารนิเทศแอมเฟตามีนโดยเฉพาะ พบว่า หน่วยงานส่วนใหญ่ 23 แห่ง (ร้อยละ 69.69) รับนโยบายจากกระทรวงหรือกรมที่สังกัด รองลงมาหน่วยงานจำนวน 14 แห่ง (ร้อยละ 42.42) มีผู้บริหารระดับสูงสุดของหน่วยงานเป็นผู้กำหนดนโยบาย และหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุด 7 แห่ง (ร้อยละ 21.21) ให้ทุกฝ่ายในหน่วยงานร่วมกันกำหนดนโยบาย

เมื่อจำแนกตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานภาครัฐส่วนใหญ่ 21 แห่ง (ร้อยละ 67.74) และหน่วยงานภาคเอกชนทั้ง 2 แห่ง (ร้อยละ 100.00) รับนโยบายจากกระทรวงหรือกรมที่สังกัด และหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนจำนวนน้อยที่สุด 6 แห่ง และ 1 แห่ง เท่ากัน (ร้อยละ 19.35 และ 50.00) ให้ทุกฝ่ายในหน่วยงานร่วมกันกำหนดนโยบาย

2.3 งบประมาณในการเผยแพร่สารนิเทศ

ในปีงบประมาณ 2541 หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน ส่วนใหญ่ จำนวน 109 แห่ง (ร้อยละ 87.20) ไม่ได้รับจัดสรรงบประมาณในการเผยแพร่สารนิเทศ แอมเฟตามีนโดยเฉพาะ แต่ใช้งบประมาณร่วมกับยาเสพติดประเภทอื่น มีหน่วยงานเพียง จำนวน 11 แห่ง (ร้อยละ 8.80) ที่ได้รับจัดสรรงบประมาณ โดยเฉพาะ ส่วนหน่วยงานที่ระบุ คำตอบอื่น ๆ มีจำนวน 5 แห่ง (ร้อยละ 4.00) โดยระบุว่าไม่ได้รับจัดสรร โดยเฉพาะ เนื่องจาก ใช้งบประมาณร่วมกับหมวดอื่น

เมื่อจำแนกตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานทั้งภาครัฐ และภาคเอกชนส่วนใหญ่จำนวน 95 แห่ง และ 14 แห่ง (ร้อยละ 88.79 และ 77.78) ไม่ได้รับจัด สรรงบประมาณ โดยเฉพาะ แต่ใช้งบประมาณร่วมกับยาเสพติดประเภทอื่น

ในด้านแหล่งที่มาของงบประมาณประจำปี 2541 ที่ใช้สำหรับการเผยแพร่สารนิเทศของหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนทั้ง 125 แห่ง ปรากฏว่า หน่วยงานส่วนใหญ่จำนวน 68 แห่ง (ร้อยละ 54.40) ได้รับจากงบประมาณแผ่นดิน รองลงมาหน่วยงาน จำนวน 29 แห่ง (ร้อยละ 23.20) ได้รับงบประมาณจากเงินอุดหนุนของสำนักงานคณะกรรมการ ป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (ป.ป.ส.) และหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุด 15 แห่ง (ร้อยละ 12.00) ได้รับเงินสนับสนุนจากองค์กรภาคเอกชน สำหรับคำตอบอื่น ๆ มีหน่วยงานตอบ 2 แห่ง (ร้อยละ 1.60) คือได้รับจากเงินช่วยเหลือของต่างประเทศ และได้รับจากเงินกิจกรรมของ นักศึกษา

เมื่อจำแนกตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานภาครัฐส่วนใหญ่จำนวน 68 แห่ง (ร้อยละ 63.55) ได้รับจากงบประมาณแผ่นดิน และหน่วยงานจำนวนน้อย ที่สุด 6 แห่ง (ร้อยละ 5.61) ได้รับเงินสนับสนุนจากองค์กรภาคเอกชน

ส่วนหน่วยงานภาคเอกชน พบว่า หน่วยงานจำนวนครึ่งหนึ่ง 9 แห่ง (ร้อยละ 50.00) เท่ากัน ได้รับงบประมาณจากเงินสนับสนุนขององค์กรภาคเอกชน และจากเงิน บริจาค และหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุด 5 แห่ง (ร้อยละ 22.78) ได้รับงบประมาณจากเงิน อุดหนุนของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (ป.ป.ส.)

สำหรับจำนวนงบประมาณที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนได้รับ ในปีงบประมาณ 2541 มีหน่วยงานที่ไม่ตอบจำนวน 33 แห่ง (ร้อยละ 26.40) จำแนกเป็นหน่วยงานภาครัฐ 29 แห่ง (ร้อยละ 27.10) และหน่วยงานภาคเอกชน 4 แห่ง (ร้อยละ 22.22) ส่วนหน่วยงานที่ตอบ พบว่า หน่วยงานจำนวนมากที่สุด 34 แห่ง (ร้อยละ 27.20) ได้รับงบประมาณจำนวน 20,000 บาท ถึง 49,999 บาท รองลงมาหน่วยงานจำนวน 21 แห่ง (ร้อยละ 16.80) ได้รับงบประมาณมากกว่า 100,000 บาท และหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุด 17 แห่ง (ร้อยละ 13.60) ได้รับงบประมาณจำนวน 50,000 ถึง 99,999 บาท

เมื่อจำแนกตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนจำนวนมากที่สุด 28 แห่ง และ 6 แห่ง (ร้อยละ 26.17 และ 33.33) ได้รับงบประมาณจำนวน 20,000 ถึง 49,999 บาท และหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุด 15 แห่ง และ 2 แห่ง (ร้อยละ 14.02 และ 11.11) ได้รับงบประมาณจำนวน 50,000 ถึง 99,999 บาท และนอกจากนี้หน่วยงานภาคเอกชนจำนวนน้อยที่สุด ยังได้รับงบประมาณจำนวนมากกว่า 100,000 บาท อีกด้วย

เมื่อพิจารณาจำนวนงบประมาณสูงสุดและต่ำสุดที่หน่วยงานแต่ละประเภทได้รับ ปรากฏว่า หน่วยงานภาครัฐที่ได้รับงบประมาณสูงสุดจำนวน 9,599,000 บาท คือ ฝ่ายแผนวางแผน กองฝึกอบรมแรงงาน กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานและสวัสดิการสังคม และหน่วยงานที่ได้รับงบประมาณต่ำสุด จำนวน 1,000 บาท คือ ฝ่ายบริการเผยแพร่ทางไกล สำนักการศึกษาต่อเนื่อง มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช และฝ่ายสุขศึกษา กองส่งเสริมสาธารณสุข สำนักอนามัย กรุงเทพมหานคร ส่วนหน่วยงานภาคเอกชน พบว่า หน่วยงานที่ได้รับงบประมาณสูงสุดจำนวน 109,000 บาท คือ สมาคมเพื่อการพัฒนาสังคมไทย และหน่วยงานที่ได้รับงบประมาณต่ำสุด 15,000 บาท คือ สมาคมลูกเสือธนบุรี

3. การเผยแพร่สารนิเทศแอมเฟตามีนของหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

การเผยแพร่สารนิเทศแอมเฟตามีนของหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ประกอบด้วยประเภทของสื่อสารนิเทศ วิธีการเผยแพร่สารนิเทศ เนื้อหาสารนิเทศ และกลุ่มเป้าหมายในการเผยแพร่สารนิเทศ

3.1 ประเภทของสื่อที่ใช้ในการเผยแพร่สารนิเทศ

หน่วยงานส่วนใหญ่จำนวน 119 แห่ง (ร้อยละ 95.20) เผยแพร่สารนิเทศโดยใช้สื่อสิ่งพิมพ์ รองลงมาหน่วยงานจำนวน 91 แห่ง (ร้อยละ 72.80) ใช้สื่อบุคคล และหน่วยงานน้อยที่สุดจำนวน 9 แห่ง (ร้อยละ 7.20) ใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์

เมื่อจำแนกตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชนส่วนใหญ่จำนวน 102 แห่ง และ 17 แห่ง (ร้อยละ 95.33 และ 94.44) ตามลำดับเผยแพร่สารนิเทศโดยใช้สื่อสิ่งพิมพ์

การที่ผลการวิจัย พบว่า หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชนส่วนใหญ่เผยแพร่สารนิเทศโดยใช้สื่อสิ่งพิมพ์ อาจเนื่องจาก สื่อสิ่งพิมพ์เป็นสื่อที่ทำได้ง่าย ราคาถูก และกระจายได้รวดเร็ว สามารถนำพาคิดค้นไปยังที่อื่น ๆ ได้ และผู้รับสารสามารถที่จะวิเคราะห์และแสดงความคิดเห็นต่อเนื้อหาของสื่ออื่น ๆ ได้ อย่างรอบคอบเนื่องจากสามารถนำกลับมาอ่านทบทวนได้

ผลการวิจัยในส่วนนี้ พบว่า สอดคล้องกับสมมติฐาน ข้อ 1 ในส่วนที่กำหนดว่าการเผยแพร่สารนิเทศแอมเฟตามีนของหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนส่วนใหญ่ใช้สื่อสิ่งพิมพ์ในการเผยแพร่

ผลการวิจัยดังกล่าวพบว่า ไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Stroman (1989) ที่พบว่าในการเผยแพร่และความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ หนังสือพิมพ์ซึ่งเป็นผู้มวชนเป็นสื่อที่มีการใช้มากกว่าสื่ออื่น รวมทั้งไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยในส่วนของผู้รับสารนิเทศ ได้แก่ งาน

วิจัยของ Longo (1990) ที่พบว่า เกษตรที่ทำการเพาะปลูกเปิดรับสารนิเทศจากสื่อมวลชนมากที่สุด และงานวิจัยของสมควร กวียะ (2523) ที่พบว่า ชาวบ้านใช้สื่อวิทยุเป็นอันดับหนึ่ง ซึ่งเป็นสื่อที่เข้าถึงประชาชนได้มากที่สุด

เมื่อจำแนกตามรายละเอียดของสื่อแต่ละประเภท ปรากฏผลดังนี้

สื่อบุคคล

หน่วยงานจำนวนมากที่สุด 33 แห่ง (ร้อยละ 36.26) เผยแพร่สารนิเทศผ่านทางครู/อาจารย์ รองลงมาหน่วยงานจำนวน 32 แห่ง (ร้อยละ 35.16) เท่ากัน เผยแพร่สารนิเทศ ผ่านทางผู้นำชุมชน และเจ้าหน้าที่อาสาสมัคร และ หน่วยงานจำนวนน้อยที่สุด 4 แห่ง (ร้อยละ 4.39) เผยแพร่สารนิเทศผ่านทาง ดารา/นักร้อง

เมื่อจำแนกตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานภาครัฐส่วนใหญ่ 30 แห่ง (ร้อยละ 39.47) เผยแพร่สารนิเทศทางพยาบาล ส่วนหน่วยงานภาคเอกชนส่วนใหญ่ จำนวน 9 แห่ง (ร้อยละ 60.00) เผยแพร่สารนิเทศ ผ่านทางครู/อาจารย์

การที่ผลการวิจัย พบว่า หน่วยงานจำนวนมากที่สุด เผยแพร่สารนิเทศผ่านทางครู / อาจารย์ อาจเนื่องจาก สถานศึกษาทุกแห่งจะมีครู อาจารย์เป็นผู้ให้ความรู้ แก่ผู้ที่เข้ามาศึกษาเล่าเรียนเป็นปกติอยู่แล้ว ดังนั้น การที่จะให้ความรู้เพิ่มเติมในเรื่องนี้สอดแทรกเข้าไปในหลักสูตรการเรียนควบคู่กันไปย่อมเป็นการดียิ่งขึ้น โดยไม่ต้องลงทุนหรือเสียค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรมบุคลากรที่จะทำการฝึกอบรม หรือให้ความรู้เฉพาะ

สื่อสิ่งพิมพ์

หน่วยงานส่วนใหญ่จำนวน 106 แห่ง (ร้อยละ 89.08) เผยแพร่สารนิเทศโดยใช้แผ่นพับ รองลงมาหน่วยงานจำนวน 103 แห่ง (ร้อยละ 86.55) เผยแพร่สารนิเทศโดยใช้โปสเตอร์ และหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุด 10 แห่ง (ร้อยละ 8.40) เผยแพร่สารนิเทศโดยใช้นิตยสาร

เมื่อจำแนกตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานภาครัฐและหน่วยงานภาคเอกชนส่วนใหญ่ 93 แห่ง และ 13 แห่ง (ร้อยละ 91.18 และ 76.47) ตามลำดับเผยแพร่สารนิเทศโดยใช้แผ่นพับ

สื่อโสตทัศน

หน่วยงานส่วนใหญ่จำนวน 53 แห่ง (ร้อยละ 81.54) เผยแพร่สารนิเทศโดยใช้วีดิทัศน์ รองลงมาหน่วยงานจำนวน 39 แห่ง (ร้อยละ 60.00) เผยแพร่สารนิเทศโดยใช้สื่อประสม คือ นิทรรศการ และหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุด 9 แห่ง (ร้อยละ 13.85) เผยแพร่สารนิเทศโดยใช้ภาพยนตร์

เมื่อจำแนกตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานภาครัฐส่วนใหญ่จำนวน 48 แห่ง (ร้อยละ 88.88) เผยแพร่สารนิเทศโดยใช้วีดิทัศน์ ส่วนหน่วยงานภาคเอกชนส่วนใหญ่จำนวน 8 แห่ง (ร้อยละ 72.72) เผยแพร่สารนิเทศโดยใช้สื่อประสม คือ นิทรรศการ

สื่อมวลชน

หน่วยงานส่วนใหญ่จำนวน 26 แห่ง (ร้อยละ 83.87) เผยแพร่สารนิเทศผ่านทางวิทยุ รองลงมาหน่วยงานจำนวน 21 แห่ง (ร้อยละ 67.74) เผยแพร่สารนิเทศผ่านทางโทรทัศน์ และหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุด 2 แห่ง (ร้อยละ 6.45) เผยแพร่สารนิเทศผ่านทางเคเบิลทีวี

เมื่อจำแนกตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานภาครัฐส่วนใหญ่จำนวน 24 แห่ง (ร้อยละ 92.31) เผยแพร่สารนิเทศผ่านทางวิทยุ ส่วนหน่วยงานภาคเอกชนส่วนใหญ่ 4 แห่ง (ร้อยละ 80.00) เผยแพร่สารนิเทศผ่านทางหนังสือพิมพ์

สื่ออิเล็กทรอนิกส์

หน่วยงานทั้งหมดจำนวน 9 แห่ง (ร้อยละ 100.00) เผยแพร่สารนิเทศผ่านทางอินเทอร์เน็ต รองลงมาหน่วยงานจำนวน 5 แห่ง (ร้อยละ 55.56) เผยแพร่สารนิเทศผ่านทางฐานข้อมูลออนไลน์ และหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุด 1 แห่ง (ร้อยละ 11.11) เผยแพร่สารนิเทศผ่านทางฐานข้อมูลซีดีรอม

เมื่อจำแนกตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานภาครัฐทั้งหมดจำนวน 8 แห่ง เผยแพร่สารนิเทศผ่านทางอินเทอร์เน็ต ส่วนหน่วยงานภาคเอกชนจำนวน 1 แห่ง เท่านั้น เผยแพร่สารนิเทศผ่านทางฐานข้อมูลออนไลน์ และอินเทอร์เน็ต

สื่อพื้นบ้าน

หน่วยงานส่วนใหญ่จำนวน 20 แห่ง (ร้อยละ 90.91) เผยแพร่สารนิเทศผ่านทางหอกระจายข่าว และหน่วยงานอีก 5 แห่ง (ร้อยละ 22.73) เผยแพร่สารนิเทศผ่านทาง การแสดงพื้นบ้าน

เมื่อจำแนกตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานภาครัฐส่วนใหญ่จำนวน 19 แห่ง (ร้อยละ 95.00) เผยแพร่สารนิเทศผ่านทางหอกระจายข่าว ส่วนหน่วยงานภาคเอกชน 1 แห่ง (ร้อยละ 50.00) เท่านั้น เผยแพร่สารนิเทศผ่านทางหอกระจายข่าว และผ่านทาง การแสดงพื้นบ้าน

ถ้ารับเหตุผลในการเลือกใช้สื่อสารนิเทศแต่ละประเภทในการเผยแพร่สารนิเทศแอมเฟตามีนของหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน ปรากฏดังนี้

สื่อบุคคล

หน่วยงานส่วนใหญ่จำนวน 63 แห่ง (ร้อยละ 69.23) เลือกใช้เพราะเข้าถึงกลุ่มเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายได้ทุกที่ รองลงมาหน่วยงานจำนวน 57 แห่ง (ร้อยละ 62.64) เลือกใช้เพราะสามารถถ่ายทอด บอกเล่าแทนได้ และหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุด 3 แห่ง (ร้อยละ 3.29) เลือกใช้เพราะบันทึกข้อมูลได้ครวละมาก ๆ

เมื่อจำแนกตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานภาครัฐส่วนใหญ่จำนวน 53 แห่ง (ร้อยละ 69.74) เลือกใช้เพราะเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายได้ทุกที่ ส่วนหน่วยงานภาคเอกชนส่วนใหญ่จำนวน 13 แห่ง (ร้อยละ 86.67) เลือกใช้สื่อบุคคล เพราะสามารถถ่ายทอด บอกเล่าแทนได้

สื่อสิ่งพิมพ์

หน่วยงานส่วนใหญ่จำนวน 82 แห่ง (ร้อยละ 68.91) เลือกใช้เพราะสะดวกในการใช้ รองลงมาหน่วยงานจำนวน 72 แห่ง (ร้อยละ 60.50) เลือกใช้เพราะเหมาะสมกับงบประมาณที่มีอยู่ และหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุด 14 แห่ง (ร้อยละ 11.76) เลือกใช้เพราะบันทึกข้อมูลได้ครวละมาก ๆ

เมื่อจำแนกตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานภาครัฐส่วนใหญ่จำนวน 71 แห่ง (ร้อยละ 69.61) เลือกใช้เพราะสะดวกในการใช้ ส่วนหน่วยงานภาคเอกชนส่วนใหญ่จำนวน 12 แห่ง (ร้อยละ 70.59) เลือกใช้สิ่งพิมพ์เพราะเหมาะสมกับงบประมาณที่มีอยู่

สื่อโทรทัศน์

หน่วยงานส่วนใหญ่จำนวน 35 แห่ง (ร้อยละ 53.85) เลือกใช้เพราะสามารถเผยแพร่สารนิเทศได้อย่างรวดเร็ว รองลงมาหน่วยงานจำนวน 30 แห่ง (ร้อยละ 46.15) เลือกใช้เพราะสะดวกในการใช้ และหน่วยงานน้อยที่สุด 10 แห่ง (ร้อยละ 15.38) เลือกใช้เพราะต้นทุนในการผลิตต่ำ

เมื่อจำแนกตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชนส่วนใหญ่จำนวน 29 แห่ง และ 6 แห่ง (ร้อยละ 53.70 และ 54.55) ตามลำดับ เลือกใช้ เพราะสามารถเผยแพร่สารสนเทศได้อย่างรวดเร็ว

สื่อมวลชน

หน่วยงานส่วนใหญ่จำนวน 21 แห่ง (ร้อยละ 67.74) เลือกใช้เพราะสามารถเผยแพร่สารสนเทศได้อย่างรวดเร็ว รองลงมาหน่วยงานจำนวน 17 แห่ง (ร้อยละ 54.84) เท่ากัน เลือกใช้เพราะสามารถถ่ายทอด บอกเล่าแทนได้ และเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายได้ทุกที่ และหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุด 3 แห่ง (ร้อยละ 9.68) เลือกใช้เพราะมีความรู้ ความเข้าใจในเนื้อหาแอมเฟตามีนอย่างดี

เมื่อจำแนกตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานภาครัฐส่วนใหญ่จำนวน 18 แห่ง (ร้อยละ 69.23) เลือกใช้เพราะ สามารถเผยแพร่สารสนเทศได้อย่างรวดเร็ว ส่วนหน่วยงานภาคเอกชนส่วนใหญ่ 4 แห่ง (ร้อยละ 80.00) เลือกใช้สื่อมวลชนเพราะสามารถถ่ายทอด บอกเล่าแทนได้

สื่ออิเล็กทรอนิกส์

หน่วยงานส่วนใหญ่จำนวน 8 แห่ง (ร้อยละ 88.89) เลือกใช้เพราะบันทึกข้อมูลได้คราวละมาก ๆ รองลงมาหน่วยงานจำนวน 4 แห่ง (ร้อยละ 44.44) เท่ากัน เลือกใช้เพราะเหมาะสมกับงบประมาณที่มีอยู่ สามารถเผยแพร่ได้อย่างรวดเร็ว สะดวกในการใช้ และหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุด 1 แห่ง (ร้อยละ 11.11) เลือกใช้เพราะเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายได้ทุกที่

เมื่อจำแนกตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานภาครัฐส่วนใหญ่ 7 แห่ง (ร้อยละ 87.50) เลือกใช้เพราะบันทึกข้อมูลได้คราวละมาก ๆ ส่วนหน่วยงานภาคเอกชนจำนวน 1 แห่ง เลือกใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ เพราะบันทึกข้อมูลได้คราวละมาก ๆ

สื่อพื้นบ้าน

หน่วยงานจำนวนครึ่งหนึ่ง 11 แห่ง (ร้อยละ 50.00) เท่ากัน เลือกใช้เพราะเหมาะสมกับงบประมาณที่มีอยู่ ใช้เวลาในการเตรียมสื่อ น้อยและสะดวกในการใช้ รองลงมาหน่วยงานจำนวน 10 แห่ง (ร้อยละ 45.45) เท่ากัน เลือกใช้เพราะสามารถเผยแพร่สารนิเทศได้อย่างรวดเร็ว และเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายได้ทุกที่ และหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุด 1 แห่ง (ร้อยละ 4.54) เลือกใช้เพราะมีความรู้ ความเข้าใจ ในเนื้อหาแอมเฟตามีนดี

เมื่อจำแนกตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานภาครัฐส่วนใหญ่จำนวน 11 แห่ง (ร้อยละ 55.00) เลือกใช้เพราะเหมาะสมกับงบประมาณที่มีอยู่ ส่วนหน่วยงานภาคเอกชน จำนวน 1 แห่ง เท่ากัน เลือกใช้สื่อพื้นบ้านเพราะใช้เวลาในการเตรียมสื่อ น้อย และสะดวกในการใช้ และเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายได้ทุกที่

3.2 วิธีการเผยแพร่สารนิเทศ

หน่วยงานส่วนใหญ่จำนวน 119 แห่ง (ร้อยละ 95.20) ใช้วิธีการเผยแพร่สารนิเทศแบบรายกลุ่ม รองลงมาหน่วยงานจำนวน 106 แห่ง (ร้อยละ 84.80) ใช้วิธีการเผยแพร่สารนิเทศแบบรายบุคคล และหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุด 43 แห่ง (ร้อยละ 54.40) ใช้วิธีการเผยแพร่สารนิเทศแบบมวลชน

เมื่อจำแนกตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานภาครัฐส่วนใหญ่จำนวน 103 แห่ง (ร้อยละ 96.26) ใช้วิธีการเผยแพร่สารนิเทศแบบรายกลุ่ม ส่วนหน่วยงานภาคเอกชนส่วนใหญ่จำนวน 17 แห่ง (ร้อยละ 94.44) ใช้วิธีการเผยแพร่สารนิเทศแบบรายบุคคล

ผลการวิจัยในส่วนนี้ พบว่า สอดคล้องกับผลการวิจัยของชันสวาท หินเขาวัว (2539) ที่พบว่า วิธีการที่เข้าพนักงานเคหกิจเกษตรปฏิบัติในการเผยแพร่สารนิเทศในระดับมาก คือ การสาธิตและการประชุม ซึ่งจัดเป็นการเผยแพร่สารนิเทศแบบรายกลุ่ม และสอดคล้องกับผลการวิจัยของสมปอง อ้นเดช (2539) ที่พบว่า วิธีการเผยแพร่สารนิเทศที่หน่วยงานราชการใช้มากที่สุด คือ การวางเอกสารให้หยิบเอง การบรรยาย การจัดนิทรรศการ และการเผยแพร่ทางสิ่งพิมพ์ ผลการวิจัยดังกล่าวยังพบว่าไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Richardson and

Mustian (1980) ที่พบว่า วิธีการที่เจ้าหน้าที่ส่งเสริมการเกษตรใช้ในการเผยแพร่สารนิเทศแก่เกษตรกรมากที่สุด คือ จัดหมายข่าวการประชุม การเขียนเขียนเกษตรในไร่นา และการสอบถามทางโทรศัพท์ และไม่สอดคล้องกับอรรถวรรณ สร้อยคำ (2535) ที่พบว่า วิธีการเผยแพร่สารนิเทศด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตที่นิยมใช้มากที่สุด คือ การให้บุคลากรของหน่วยงานออกไปพบปะพูดคุย หรือแนะนำและการมอบหมายให้บุคลากรภายนอกหน่วยงานเป็นผู้นำไปเผยแพร่และไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของวิลาสิณี วิจารณบุตร (2534) ที่พบว่า บุคลากรทางการแพทย์ร้อยละ 97.7 มีความเห็นว่าแนวทางในการเผยแพร่ความรู้เรื่องยาฆ่า และวิธีการแก้ปัญหาพยาธิในหน่วยงานและสถานประกอบการต่าง ๆ โดยอาศัยสื่อมวลชนทุกแขนงในการเผยแพร่ความรู้ไปสู่กลุ่มเป้าหมาย และประชาชนเป็นวิธีที่ดีที่สุด

ผลการวิจัยในด้านการเผยแพร่สารนิเทศ พบว่า ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 1 ที่กำหนดไว้ว่าการเผยแพร่สารนิเทศแอมเฟตามีนของหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนส่วนใหญ่ใช้วิธีเผยแพร่แบบรายบุคคล แต่ถ้าพิจารณาตามประเภทของหน่วยงานจะพบว่า ในส่วนของหน่วยงานภาครัฐ ผลการวิจัยไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน แต่ในส่วนของหน่วยงานภาคเอกชน ผลการวิจัยปรากฏว่าสอดคล้องกับสมมติฐาน

การที่ผลการวิจัย พบว่า หน่วยงานส่วนใหญ่ใช้วิธีการเผยแพร่สารนิเทศแบบรายกลุ่ม อาจเนื่องจากเป็นวิธีที่ประหยัดเวลา และแก้ปัญหาการขาดแคลนเจ้าหน้าที่เผยแพร่สารนิเทศได้ดี และสามารถชักจูงกลุ่มเป้าหมายในการยอมรับต่อสารนิเทศที่นำไปเผยแพร่ได้ดีอีกด้วย ดังที่ผลการวิจัยของกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน (2537) ได้พบว่าผู้เข้ารับการอบรมเรื่องยาเสพติดให้โทษเห็นว่าการอบรม หรือการบรรยายเป็นสื่อเผยแพร่ที่สร้างความรู้ ความเข้าใจแก่กลุ่มเป้าหมายได้มากที่สุด

เมื่อจำแนกวิธีการเผยแพร่สารนิเทศตามประเภทของสื่อ พบว่า ในการเผยแพร่สารนิเทศทั้ง 3 วิธี คือ วิธีการเผยแพร่แบบรายบุคคล แบบรายกลุ่ม และแบบมวลชน หน่วยงานส่วนใหญ่ (ร้อยละ 83.02, 84.03 และ 79.07) ใช้สื่อสิ่งพิมพ์ในการเผยแพร่ และหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุด (ร้อยละ 4.72, 4.20 และ 11.63) ใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ในการเผยแพร่สารนิเทศ

สำหรับรายละเอียดของวิธีการเผยแพร่สารนิเทศแต่ละวิธี มีดังนี้

การเผยแพร่สารนิเทศแบบรายบุคคล

หน่วยงานส่วนใหญ่จำนวน 83 แห่ง (ร้อยละ 78.30) ใช้วิธีการเยี่ยมชม พบปะ สนทนา กับกลุ่มเป้าหมายในชุมชน หรือบุคคลต่าง ๆ เช่น เจ้าหน้าที่สาธารณสุข อาจารย์ บิดา/มารดา รองลงมาหน่วยงานจำนวน 25 แห่ง (ร้อยละ 23.58) ใช้จดหมายติดต่อกับเป็นรายบุคคล และหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุด 24 แห่ง (ร้อยละ 22.64) ใช้โทรศัพท์ติดต่อกับบุคคลโดยตรง

เมื่อจำแนกตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนส่วนใหญ่จำนวน 67 แห่ง และ 16 แห่ง (ร้อยละ 75.28 และ 94.12) ตามลำดับใช้วิธีการเยี่ยมชม พบปะ สนทนา กับบุคคลกลุ่มเป้าหมาย โดยผ่านผู้นำชุมชน หรือบุคคลต่าง ๆ เช่น เจ้าหน้าที่สาธารณสุข อาจารย์ บิดา/มารดา

การเผยแพร่สารนิเทศแบบรายกลุ่ม

หน่วยงานส่วนใหญ่จำนวน 89 แห่ง (ร้อยละ 74.79) ใช้การฝึกอบรม เช่น โครงการฝึกอบรมเยาวชนเรื่อง สานใยเยาวชนเพื่อเยาวชน รองลงมาหน่วยงานจำนวน 83 แห่ง (ร้อยละ 69.75) ใช้วิธีการจัดประชุม เช่น การประชุมเพื่อแก้ไขปัญหาแอมเฟตามีนร่วมกันโดยเชิญบุคลากรผู้สนใจเข้าร่วมประชุม และหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุด 14 แห่ง (ร้อยละ 11.76) ใช้วิธีการสาธิต เช่น การแสดงขั้นตอนการตรวจแอมเฟตามีนในปัสสาวะ

เมื่อจำแนกตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานภาครัฐและเอกชนส่วนใหญ่จำนวน 75 แห่ง และ 14 แห่ง (ร้อยละ 72.82 และ 87.50) ตามลำดับ ใช้วิธีการฝึกอบรม เช่น โครงการฝึกอบรมเยาวชนเรื่อง สานใยเยาวชนเพื่อเยาวชน และหน่วยงานภาคเอกชนยังใช้การจัดประชุม เช่น การประชุมเพื่อแก้ไขปัญหาแอมเฟตามีนร่วมกันโดยเชิญบุคคลผู้สนใจเข้าร่วมประชุม

การเผยแพร่สารนิเทศแบบมวลชน

หน่วยงานส่วนใหญ่จำนวน 29 แห่ง (ร้อยละ 67.44) จัดทำบทความ คำขวัญ เรื่องสั้น ภาพโฆษณา การ์ตูน ลงเผยแพร่ทางหนังสือพิมพ์ รองลงมาหน่วยงานจำนวน 28 แห่ง (ร้อยละ 65.12) จัดทำบทความ สารคดี ละคร เรื่องสั้น คำขวัญ เพลง เผยแพร่ผ่านทาง สื่อวิทยุ และหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุด 4 แห่ง (ร้อยละ 9.30) จัดทำอักษรวิ้ง คำขวัญ สปอตสั้น ๆ ผ่านรายการบันเทิงทางเคเบิลทีวี

เมื่อจำแนกตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาค เอกชนส่วนใหญ่ 22 แห่ง และ 9 แห่ง (ร้อยละ 70.96 และ 75.00) ตามลำดับ จัดทำบทความ สาร คดี ละคร เรื่องสั้น คำขวัญ เพลง เผยแพร่ผ่านทางสื่อวิทยุ และทางหนังสือพิมพ์

สำหรับเหตุผลในการเลือกใช้วิธีการเผยแพร่สารนิเทศแต่ละวิธี มีดังนี้

วิธีการเผยแพร่สารนิเทศแบบรายบุคคล

หน่วยงานส่วนใหญ่จำนวน 88 แห่ง (ร้อยละ 83.20) เลือกใช้วิธี การเผยแพร่สารนิเทศแบบรายบุคคล เพราะสามารถตอบข้อซักถามได้ทันทีเมื่อเกิดข้อสงสัย รองลงมาหน่วยงานจำนวน 40 แห่ง (ร้อยละ 37.74) เท่ากัน เลือกใช้เพราะประหยัดเวลาและ เสียค่าใช้จ่ายน้อย และช่วยแก้ปัญหาเร่งด่วนได้เร็ว และหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุด 9 แห่ง (ร้อยละ 8.49) เลือกใช้เพราะสามารถส่งข่าวสารไปได้ไกล

เมื่อจำแนกตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานภาครัฐและ ภาคเอกชนส่วนใหญ่จำนวน 72 แห่ง และ 16 แห่ง (ร้อยละ 80.89 และ 58.82) ตามลำดับ เลือก ใช้เพราะสามารถตอบข้อซักถามได้ทันทีเมื่อเกิดข้อสงสัย

วิธีการเผยแพร่สารนิเทศแบบรายกลุ่ม

หน่วยงานส่วนใหญ่จำนวน 90 แห่ง (ร้อยละ 75.63) เลือกใช้วิธีการ

เผยแพร่สารนิเทศแบบรายกลุ่ม เพราะส่งเสริมให้กลุ่มเป้าหมายมีส่วนร่วมในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น รองลงมาหน่วยงานจำนวน 88 แห่ง (ร้อยละ 73.95) เลือกใช้เพราะสามารถปรับเนื้อหาสารนิเทศให้เข้ากับกลุ่มเป้าหมายได้ และหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุด 24 แห่ง (ร้อยละ 20.17) เลือกใช้เพราะสามารถส่งข่าวสารไปได้ไกล

เมื่อจำแนกตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานภาครัฐส่วนใหญ่จำนวน 78 แห่ง (ร้อยละ 75.73) เลือกใช้เพราะส่งเสริมให้กลุ่มเป้าหมายมีส่วนร่วมในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ส่วนหน่วยงานภาคเอกชน พบว่า หน่วยงานส่วนใหญ่จำนวน 13 แห่ง (ร้อยละ 8.12) ใช้วิธีการเผยแพร่แบบรายกลุ่มเพราะสามารถปรับเนื้อหาสารนิเทศให้เข้ากับกลุ่มเป้าหมายได้

วิธีการเผยแพร่สารนิเทศแบบมวลชน

หน่วยงานส่วนใหญ่จำนวน 36 แห่ง (ร้อยละ 83.72) เลือกใช้วิธีการเผยแพร่สารนิเทศแบบมวลชน เพราะต้องการเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายได้เป็นจำนวนมาก รองลงมาหน่วยงานจำนวน 34 แห่ง (ร้อยละ 79.07) เลือกใช้เพราะส่งข่าวสารไปได้ไกล และหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุด 5 แห่ง (ร้อยละ 11.63) เลือกใช้เพราะสามารถตอบข้อซักถามได้ทันทีเมื่อเกิดข้อสงสัย

เมื่อจำแนกตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานภาครัฐทั้งหมดจำนวน 31 แห่ง (ร้อยละ 100.00) เลือกใช้เพราะต้องการเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายได้เป็นจำนวนมาก ส่วนหน่วยงานภาคเอกชน พบว่า หน่วยงานส่วนใหญ่จำนวน 7 แห่ง (ร้อยละ 58.33) เท่ากัน เลือกใช้วิธีการเผยแพร่สารนิเทศแบบมวลชนเพราะประหยัดเวลา และเสียค่าใช้จ่ายน้อย และสามารถส่งข่าวสารไปได้ไกล

3.3 เนื้อหาสารนิเทศ

ได้จำแนกเนื้อหาสารนิเทศออกเป็น 7 ด้าน ได้แก่ ประวัติความเป็นมา โทษและอันตราย วิธีการป้องกันและหลีกเลี่ยง อาการของผู้ติดเชื้อ การบำบัดรักษา สถานการณ์และแนวโน้ม กฎหมายในการเสพ ค้า และลักลอบการผลิต ผลการวิจัยพบว่า หน่วยงานส่วนใหญ่

จำนวน 118 แห่ง (ร้อยละ 94.40) เผยแพร่เนื้อหาวิธีการป้องกันและหลีกเลี่ยง รองลงมาหน่วยงานจำนวนใกล้เคียงกัน 117 แห่ง (ร้อยละ 93.60) เผยแพร่เนื้อหาโทษ และอันตราย และหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุด 76 แห่ง (ร้อยละ 60.80) เผยแพร่เนื้อหาประวัติความเป็นมา

เมื่อจำแนกตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานภาครัฐส่วนใหญ่จำนวน 100 แห่ง (ร้อยละ 93.46) และหน่วยงานภาคเอกชนทั้งหมด 18 แห่ง เผยแพร่เนื้อหาวิธีการป้องกันและหลีกเลี่ยง และหน่วยงานภาครัฐส่วนใหญ่ยังเผยแพร่เนื้อหาโทษและอันตรายด้วย

จากผลการวิจัยที่พบว่า หน่วยงานส่วนใหญ่เผยแพร่เนื้อหาสารนิเทศด้านวิธีการป้องกันและหลีกเลี่ยง อาจเนื่องจากว่า แอมเฟตามีนเป็นยาเสพติดที่มีการแพร่ระบาดอย่างรุนแรงในปัจจุบัน โดยพบว่าประชากรไทย 10,000 คน จะมีผู้เสพติดแอมเฟตามีน 3-8 คน ถ้าใช้อัตรานี้กับประชากร 60 ล้านคนของประเทศ เท่ากับว่ามีผู้เสพติดแอมเฟตามีนจำนวนประมาณ 228,000 คน จากอัตราการเพิ่มขึ้นของผู้เสพติดแอมเฟตามีนดังกล่าว รวมทั้งอันตรายของการเสพติดแอมเฟตามีนต่อตัวผู้เสพติดทำให้การเผยแพร่สารนิเทศแอมเฟตามีนของหน่วยงานต่าง ๆ จึงมีเนื้อหาเกี่ยวกับวิธีการป้องกันและหลีกเลี่ยงมากที่สุด ทั้งนี้เพื่อหาทางป้องกัน และลดอัตราจำนวนผู้เสพยาเสพติดลง

ผลการวิจัยในส่วนนี้ พบว่า สอดคล้องกับสมมติฐาน ข้อ 1 ในส่วนที่กำหนดว่าการเผยแพร่สารนิเทศแอมเฟตามีนของหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนส่วนใหญ่มีเนื้อหาเกี่ยวกับวิธีการป้องกันและหลีกเลี่ยง

เมื่อนำเนื้อหาสารนิเทศมาจำแนกตามวิธีการเผยแพร่สารนิเทศ พบว่า ในการเผยแพร่สารนิเทศแบบรายบุคคล แบบรายกลุ่ม และแบบมวลชน หน่วยงานส่วนใหญ่ (ร้อยละ 76.42, 84.03 และ 90.69) เผยแพร่เนื้อหาโทษและอันตราย นอกจากนั้นในการเผยแพร่สารนิเทศแบบรายบุคคล หน่วยงานส่วนใหญ่ยังเผยแพร่เนื้อหาวิธีการป้องกันและหลีกเลี่ยงด้วย ส่วนหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุด เผยแพร่เนื้อหาสถานการณ์และแนวโน้ม (ร้อยละ 32.08 และ 50.42) และเผยแพร่เนื้อหาประวัติความเป็นมา (ร้อยละ 58.14)

สำหรับรายละเอียดของสารนิเทศแต่ละเนื้อหาที่เผยแพร่ มีดังนี้

เนื้อหาประวัติความเป็นมา

พบว่า หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนจำนวนทั้งหมด 76 แห่ง (ร้อยละ 100.00) เผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มอาชีพของผู้เสพติดแอมเฟตามีน รองลงมาหน่วยงานจำนวน 65 แห่ง (ร้อยละ 85.53) เผยแพร่เนื้อหาเกี่ยวกับอายุของผู้เสพติดแอมเฟตามีน และหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุด 62 แห่ง (ร้อยละ 81.58) เผยแพร่เนื้อหาเกี่ยวกับประวัติและการนำแอมเฟตามีนเข้ามาในประเทศไทย

เมื่อจำแนกตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนทั้งหมดจำนวน 66 แห่ง และ 10 แห่ง (ร้อยละ 100.00) ตามลำดับ เผยแพร่เนื้อหาเกี่ยวกับกลุ่มอาชีพของผู้เสพติดแอมเฟตามีน

เนื้อหาโทษและอันตราย

พบว่า หน่วยงานส่วนใหญ่จำนวน 114 แห่ง (ร้อยละ 97.44) เผยแพร่เนื้อหาโทษและอันตรายต่อตัวผู้เสพ เช่น โทษเจ็บปวณที่มีต่ออาการทางสมอง การไหลเวียนโลหิต โทษจากการใช้เป็นระยะเวลาานทำให้ร่างกายเกิดโรคติดเชื้อ รองลงมาหน่วยงานจำนวน 109 แห่ง (ร้อยละ 93.16) เผยแพร่เนื้อหาโทษและอันตรายต่อสังคม เช่น การก่อปัญหาอาชญากรรม และหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุด 92 แห่ง (ร้อยละ 78.63) เผยแพร่เนื้อหาโทษและอันตรายต่อเศรษฐกิจ เช่น ปัญหาการว่างงาน การสูญเสียงบประมาณในการบำบัดรักษาในการปราบปรามแหล่งผลิต และแหล่งจำหน่าย

เมื่อจำแนกตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานภาครัฐส่วนใหญ่จำนวน 97 แห่ง (ร้อยละ 97.00) และหน่วยงานภาคเอกชนทั้งหมด 17 แห่ง เผยแพร่เนื้อหาโทษและอันตรายต่อตัวผู้เสพ เช่นเดียวกัน

เนื้อหาวิธีการป้องกันและหลีกเลี่ยง

พบว่า หน่วยงานส่วนใหญ่จำนวน 112 แห่ง (ร้อยละ 94.92) เผยแพร่เนื้อหาการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ รองลงมาหน่วยงานจำนวน 89 แห่ง (ร้อยละ 75.42) เผยแพร่เนื้อหาการมีอนาคตที่สดใส และหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุด 64 แห่ง (ร้อยละ 54.24) เผยแพร่เนื้อหาการไม่รับของจากคนแปลกหน้า

เมื่อจำแนกตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานภาครัฐส่วนใหญ่จำนวน 94 แห่ง (ร้อยละ 94.00) และหน่วยงานภาคเอกชนทั้งหมดจำนวน 18 แห่ง เผยแพร่เนื้อหาการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

เนื้อหาอาการของผู้ติดแอมเฟตามีน

พบว่า หน่วยงานทั้งหมดจำนวน 101 แห่ง (100.00) เผยแพร่เนื้อหาอาการทางจิตใจ เช่น หวาดระแวง พุดไม่รู้เรื่อง เห็นภาพหลอน กลัวถูกทำร้าย รองลงมาหน่วยงานจำนวน 97 แห่ง (ร้อยละ 96.04) เผยแพร่เนื้อหาอาการทางกาย เช่น ตื่นเต้นง่าย พุดมาก มือสั่น คลื่นไส้ เหงื่อออกมาก ความดันโลหิตสูง และหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุด 86 แห่ง (ร้อยละ 85.15) เผยแพร่เนื้อหาอาการของการเลิกใช้ยา หรือยาหมดฤทธิ์ เช่น อ่อนเพลีย ชีพเสว้า ใจคอหงุดหงิด ปวดตามกล้ามเนื้อ ง่วงนอนจัด หิวจัด

เมื่อจำแนกตามประเภทของหน่วยงาน ปรากฏว่า หน่วยงานภาครัฐทั้งหมด 87 แห่ง (ร้อยละ 100.00) เผยแพร่เนื้อหาอาการทางจิตใจ เช่น หวาดระแวง พุดไม่รู้เรื่อง เห็นภาพหลอน กลัวถูกทำร้าย ส่วนหน่วยงานภาคเอกชน พบว่า หน่วยงานทั้งหมดจำนวน 14 แห่ง (ร้อยละ 100.00) เท่ากัน เผยแพร่เนื้อหาอาการทางกาย เช่น ตื่นเต้นง่าย พุดมาก มือสั่น คลื่นไส้ เหงื่อออกมาก ความดันโลหิตสูง และเผยแพร่เนื้อหาอาการทางจิตใจ เช่น หวาดระแวง พุดไม่รู้เรื่อง เห็นภาพหลอน กลัวถูกทำร้าย

เนื้อหาการบำบัดรักษา

พบว่า หน่วยงานส่วนใหญ่จำนวน 98 แห่ง (ร้อยละ 91.59) เผยแพร่เนื้อหาสถานบำบัดรักษาผู้ติดแอมเฟตามีนและยาเสพติดอื่น ๆ รองลงมาหน่วยงานจำนวน 74 แห่ง (ร้อยละ 69.16) เผยแพร่เนื้อหาสถานพยาบาลที่ดำเนินการฟื้นฟูสมรรถภาพ และหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุด 39 แห่ง (ร้อยละ 36.45) เผยแพร่เนื้อหาการแบ่งระบบการบำบัดรักษา

เมื่อจำแนกตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานภาครัฐส่วนใหญ่จำนวน 81 แห่ง (ร้อยละ 90.00) และหน่วยงานภาคเอกชนทุกแห่งเผยแพร่เนื้อหาสถานบำบัดรักษาผู้ติดแอมเฟตามีน และยาเสพติดอื่น ๆ

เนื้อหาสถานการณ์และแนวโน้ม

พบว่า หน่วยงานส่วนใหญ่จำนวน 63 แห่ง (ร้อยละ 79.75) เผยแพร่เนื้อหาแนวโน้มของกลุ่มผู้ใช้แอมเฟตามีน รองลงมาหน่วยงานจำนวน 52 แห่ง (ร้อยละ 65.82) เผยแพร่เนื้อหาพื้นที่การแพร่ระบาดของแอมเฟตามีน และหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุด 31 แห่ง (ร้อยละ 39.24) เผยแพร่เนื้อหาแนวสถานการณ์กลุ่มการค้าแอมเฟตามีน

เมื่อจำแนกตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานภาครัฐส่วนใหญ่จำนวน 55 แห่ง (ร้อยละ 80.88) เผยแพร่เนื้อหาแนวโน้มของกลุ่มผู้ใช้แอมเฟตามีน ส่วนหน่วยงานภาคเอกชน พบว่า หน่วยงานส่วนใหญ่จำนวน 8 แห่ง (ร้อยละ 72.72) เท่ากัน เผยแพร่เนื้อหาพื้นที่การแพร่ระบาดของแอมเฟตามีน สถานการณ์การผลิตแอมเฟตามีน และแนวโน้มของกลุ่มผู้ใช้แอมเฟตามีน

เนื้อหากฎหมายในการเสพ ค้า และลักลอบการผลิต

พบว่า หน่วยงานส่วนใหญ่จำนวน 73 แห่ง (ร้อยละ 91.25) เผยแพร่เนื้อหาความคิดในฐานะผู้เสพ รองลงมาหน่วยงานจำนวน 67 แห่ง (ร้อยละ 83.75) เผยแพร่เนื้อหาความคิดในฐานะผู้ผลิต และหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุด 43 แห่ง (ร้อยละ 53.75) เผยแพร่เนื้อหาความคิดในฐานะผู้จูงใจ ชักนำ ยุยง ส่งเสริม

เมื่อจำแนกตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานภาครัฐส่วนใหญ่จำนวน 60 แห่ง (ร้อยละ 89.55) เผยแพร่เนื้อหาความคิดในฐานะผู้เสพ ส่วนหน่วยงานภาคเอกชน พบว่า หน่วยงานทั้งหมด 13 แห่ง (ร้อยละ 100.00) เท่ากัน เผยแพร่เนื้อหาความคิดในฐานะผู้เสพ และความคิดในฐานะผู้ครอบครอง

3.4 กลุ่มเป้าหมาย

หน่วยงานส่วนใหญ่จำนวน 84 แห่ง (ร้อยละ 67.20) เผยแพร่สารนิเทศไปยังกลุ่มเป้าหมายในสถานศึกษา รองลงมาหน่วยงานจำนวน 81 แห่ง (ร้อยละ 64.80) เผยแพร่สารนิเทศไปยังกลุ่มเป้าหมายในชุมชน และหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุดจำนวน 20 แห่ง (ร้อยละ 16.00) เผยแพร่สารนิเทศไปยังกลุ่มเป้าหมายอื่น ๆ

เมื่อจำแนกตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนส่วนใหญ่จำนวน 70 แห่ง และ 14 แห่ง (ร้อยละ 65.42 และ 77.78) เผยแพร่สารนิเทศไปยังกลุ่มเป้าหมายในสถานศึกษา

การที่ผลการวิจัย พบว่า หน่วยงานส่วนใหญ่เผยแพร่สารนิเทศแอมเฟตามีนไปยังกลุ่มเป้าหมายในสถานศึกษา อาจเนื่องจากว่า กลุ่มเป้าหมายในสถานศึกษาโดยเฉพาะอย่างยิ่ง กลุ่มนักเรียนระดับมัธยมต้น ระดับอาชีวศึกษา และระดับประถมศึกษา เป็นกลุ่มเยาวชนที่มีความเสี่ยงต่อการติดยาเสพติดสูง ซึ่งจากผลการศึกษา พบว่า นักเรียนในระดับอาชีวศึกษาจำนวนมากที่สุดใช้แอมเฟตามีน รองลงมาเป็นระดับมัธยมศึกษา ระดับอุดมศึกษา และระดับประถมศึกษา (วารสาร บัญช่วย และคณะ 2542) ดังนั้นหน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชนจึงให้ความสำคัญกับการเผยแพร่สารนิเทศไปยังกลุ่มเป้าหมายในสถานศึกษา

ผลการวิจัยในส่วนนี้พบว่าสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 1 ที่กำหนดว่าการเผยแพร่สารนิเทศแอมเฟตามีนของหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนส่วนใหญ่มีกลุ่มเป้าหมายในสถานศึกษา

เมื่อจำแนกกลุ่มเป้าหมายตามประเภทของสื่อ พบว่า ในการเผยแพร่สารนิเทศแอมเฟตามีนไปยังกลุ่มเป้าหมายในสถานศึกษา กลุ่มเป้าหมายในชุมชน กลุ่มเป้าหมายเฉพาะ และกลุ่มเป้าหมายอื่น ๆ หน่วยงานส่วนใหญ่ใช้สื่อสิ่งพิมพ์ และหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุดใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์

เมื่อจำแนกกลุ่มเป้าหมาย ตามวิธีการเผยแพร่สารนิเทศ พบว่า ในการเผยแพร่สารนิเทศแอมเฟตามีนไปยังกลุ่มเป้าหมายในสถานศึกษา กลุ่มเป้าหมายในชุมชน กลุ่มเป้าหมายในสถานประกอบการ และกลุ่มเป้าหมายอื่น ๆ หน่วยงานส่วนใหญ่ใช้วิธีการเผยแพร่สารนิเทศแบบรายกลุ่ม ส่วนการเผยแพร่สารนิเทศแอมเฟตามีนไปยังกลุ่มเป้าหมายเฉพาะพบว่า หน่วยงานส่วนใหญ่ใช้วิธีการเผยแพร่สารนิเทศแบบรายบุคคล และหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุด ใช้วิธีการเผยแพร่สารนิเทศแบบมวลชน ไปยังกลุ่มเป้าหมายทุกกลุ่ม

สำหรับรายละเอียดของกลุ่มเป้าหมายในแต่ละกลุ่ม ปรากฏดังนี้

กลุ่มเป้าหมายในสถานศึกษา

พบว่า หน่วยงานส่วนใหญ่จำนวน 71 แห่ง (ร้อยละ 84.52) เผยแพร่สารนิเทศไปยังนักเรียนระดับมัธยมศึกษา รองลงมาหาหน่วยงานจำนวน 55 แห่ง (ร้อยละ 65.48) เผยแพร่สารนิเทศไปยังนักเรียนระดับประถมศึกษา และหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุด 22 แห่ง (ร้อยละ 26.19) เผยแพร่สารนิเทศไปยังนักศึกษาผู้ใหญ่

เมื่อจำแนกตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนส่วนใหญ่จำนวน 58 แห่ง และ 13 แห่ง (ร้อยละ 82.86 และ 92.86) เผยแพร่สารนิเทศไปยังนักเรียนระดับมัธยมศึกษา

กลุ่มเป้าหมายในชุมชน

พบว่าหน่วยงานส่วนใหญ่จำนวน 57 แห่ง (ร้อยละ 70.37) เผยแพร่สารนิเทศไปยังผู้ว่างงาน รองลงมาหน่วยงานจำนวน 52 แห่ง (ร้อยละ 64.19) เผยแพร่สารนิเทศไปยังแม่บ้าน และหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุด 35 แห่ง (ร้อยละ 43.21) เผยแพร่สารนิเทศไปยังเด็กและเยาวชนที่ถูกทอดทิ้ง

เมื่อจำแนกตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานภาครัฐส่วนใหญ่ 46 แห่ง (ร้อยละ 68.66) เผยแพร่สารนิเทศไปยังแม่บ้าน ส่วนหน่วยงานเอกชน พบว่า หน่วยงานส่วนใหญ่เท่ากัน 12 แห่ง (ร้อยละ 85.71) เผยแพร่สารนิเทศไปยังเด็กและเยาวชนที่จบการศึกษาภาคบังคับ และไม่ได้ศึกษาต่อ และผู้ว่างงาน

กลุ่มเป้าหมายในสถานประกอบการ

หน่วยงานส่วนใหญ่จำนวน 29 แห่ง (ร้อยละ 61.70) เผยแพร่สารนิเทศไปยังกลุ่มแรงงานอุตสาหกรรม รองลงมาหน่วยงานจำนวน 23 แห่ง (ร้อยละ 48.94) เผยแพร่สารนิเทศไปยังกลุ่มผู้ให้บริการในสถานบริการ สถานเริงรมย์ และหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุด 11 แห่ง (ร้อยละ 23.40) เผยแพร่สารนิเทศไปยังกลุ่มแรงงานประมงสัมพันธ์

เมื่อจำแนกตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนส่วนใหญ่จำนวน 25 แห่ง และ 4 แห่ง (ร้อยละ 59.52 และ 80.00) ตามลำดับ เผยแพร่สารนิเทศไปยังกลุ่มแรงงานอุตสาหกรรม

กลุ่มเป้าหมายเฉพาะ

พบว่า หน่วยงานส่วนใหญ่จำนวน 16 แห่ง (ร้อยละ 51.61) เผยแพร่สารนิเทศไปยังกลุ่มเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก รองลงมาหน่วยงานจำนวน 13 แห่ง (ร้อยละ 41.94) เผยแพร่สารนิเทศไปยังกลุ่มผู้ต้องหาที่อยู่ในความดูแลของกรมราชทัณฑ์ และหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุด 8 แห่ง (ร้อยละ 25.81) เผยแพร่สารนิเทศไปยังกลุ่มผู้หญิงอาชีพพิเศษที่อยู่ในสถานสงเคราะห์

เมื่อจำแนกตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานภาครัฐจำนวนมากที่สุด 13 แห่ง (ร้อยละ 48.15) เท่ากัน เผยแพร่สารนิเทศไปยังกลุ่มเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก และกลุ่มผู้ต้องหาที่อยู่ในความดูแลของกรมราชทัณฑ์ ส่วนหน่วยงานภาคเอกชน พบว่า หน่วยงานจำนวน 3 แห่ง (ร้อยละ 75.00) เผยแพร่สารนิเทศไปยังเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก

กลุ่มเป้าหมายอื่นๆ

พบว่า หน่วยงานส่วนใหญ่จำนวน 11 แห่ง (ร้อยละ 55.00) เผยแพร่สารนิเทศไปยังกลุ่มชาวเขา รองลงมาหน่วยงานจำนวน 9 แห่ง (ร้อยละ 45.00) เผยแพร่สารนิเทศไปยังกลุ่มชาวไทยมุสลิม และหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุด 4 แห่ง (ร้อยละ 20.00) เผยแพร่สารนิเทศไปยังกลุ่มชาวนา

เมื่อจำแนกตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานภาครัฐส่วนใหญ่จำนวน 8 แห่ง (ร้อยละ 57.14) เท่ากัน เผยแพร่สารนิเทศไปยังกลุ่มชาวไทยมุสลิม และชาวเขา สำหรับหน่วยงานภาคเอกชน พบว่า หน่วยงานจำนวนครึ่งหนึ่ง 3 แห่ง (ร้อยละ 50.00) เผยแพร่สารนิเทศไปยังกลุ่มชาวเขา

3.5 การประเมินผลการเผยแพร่สารนิเทศ

ในการสอบถามถึงการประเมินผลการปฏิบัติงานเผยแพร่สารนิเทศแอมเฟดามีนของหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนจำนวน 125 แห่ง พบว่า หน่วยงานส่วนใหญ่จำนวน 98 แห่ง (ร้อยละ 78.40) ไม่มีการประเมินผลการปฏิบัติงานเผยแพร่สารนิเทศ ในขณะที่หน่วยงานจำนวนเพียง 27 แห่ง (ร้อยละ 21.60) มีการประเมินผลปฏิบัติงานเผยแพร่สารนิเทศ

สำหรับหน่วยงานจำนวน 27 แห่ง ที่มีการประเมินผลการเผยแพร่สารนิเทศ พบว่า หน่วยงานส่วนใหญ่จำนวน 20 แห่ง (ร้อยละ 16.00) ประเมินผลโดยใช้แบบสอบถาม รองลงมาหน่วยงาน 11 แห่ง (ร้อยละ 8.80) ประเมินผลโดยใช้การสัมภาษณ์ และหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุด 10 แห่ง (ร้อยละ 8.00) ประเมินผลโดยใช้การสังเกตการณ์

เมื่อจำแนกตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชนส่วนใหญ่จำนวน 87 แห่ง และ 11 แห่ง (ร้อยละ 81.31 และ 61.11) ตามลำดับ ไม่มีการประเมินผลปฏิบัติงานเผยแพร่สารนิเทศ สำหรับหน่วยงานที่มีการประเมินผลการเผยแพร่สารนิเทศ พบว่า หน่วยงานภาครัฐส่วนใหญ่จำนวน 18 แห่ง (ร้อยละ 16.82) ประเมินผลโดยใช้แบบสอบถาม ส่วนหน่วยงานภาคเอกชน พบว่า หน่วยงานจำนวนมากที่สุด 6 แห่ง (ร้อยละ 33.33) ประเมินผลการเผยแพร่สารนิเทศโดยการสัมภาษณ์

เมื่อจำแนกวิธีการประเมินผล ตามวิธีการเผยแพร่สารนิเทศ พบว่า

การเผยแพร่สารนิเทศแบบรายบุคคล หน่วยงานส่วนใหญ่ใช้วิธีประเมินผลโดยใช้แบบสัมภาษณ์ และแบบสอบถาม ในการเผยแพร่สารนิเทศแบบรายกลุ่ม หน่วยงานส่วนใหญ่ใช้วิธีประเมินผลโดยใช้แบบสอบถาม และในการเผยแพร่สารนิเทศแบบมวลชน หน่วยงานจำนวนครึ่งหนึ่ง ใช้แบบสอบถาม และในการเผยแพร่สารนิเทศแบบรายบุคคล หน่วยงานจำนวนน้อยที่สุดใช้วิธีประเมินผลโดยการสังเกตการณ์ ส่วนในการเผยแพร่แบบรายกลุ่ม และแบบมวลชน หน่วยงานจำนวนน้อยที่สุดใช้วิธีประเมินผลโดยการสัมภาษณ์

เมื่อจำแนกวิธีประเมินผล ตามกลุ่มเป้าหมาย พบว่า ในการประเมินผลกลุ่มเป้าหมายในสถานศึกษา กลุ่มเป้าหมายในชุมชน กลุ่มเป้าหมายในสถานประกอบการ และกลุ่มเป้าหมายเฉพาะ หน่วยงานส่วนใหญ่ใช้แบบสอบถาม ส่วนการประเมินผลกลุ่มเป้าหมายอื่น ๆ หน่วยงานส่วนใหญ่ใช้การสัมภาษณ์

3.6 การเผยแพร่สารนิเทศไปยังห้องสมุด

สำหรับการเผยแพร่สารนิเทศแอมเฟดามีนไปยังห้องสมุด พบว่า หน่วยงานส่วนใหญ่จำนวน 76 แห่ง (ร้อยละ 60.80) ไม่มีการเผยแพร่สารนิเทศแอมเฟดามีนไปยังห้องสมุด ในขณะที่หน่วยงานจำนวนน้อย 49 แห่ง (ร้อยละ 39.20) มีการเผยแพร่สารนิเทศแอมเฟดามีนไปยังห้องสมุด

เมื่อจำแนกตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานภาครัฐส่วนใหญ่ จำนวน 67 แห่ง (ร้อยละ 62.62) ไม่มีการเผยแพร่สารนิเทศไปยังห้องสมุด ส่วนหน่วยงานภาคเอกชนจำนวนครึ่งหนึ่ง 9 แห่ง (ร้อยละ 50.00) เท่ากัน มีการเผยแพร่และไม่เผยแพร่สารนิเทศไปยังห้องสมุด

สำหรับหน่วยงานที่เผยแพร่สารนิเทศไปยังห้องสมุดซึ่งมีจำนวน 49 แห่ง พบว่า หน่วยงานส่วนใหญ่จำนวน 27 แห่ง (ร้อยละ 21.60) เผยแพร่สารนิเทศไปยังห้องสมุดโรงเรียน รองลงมาหน่วยงานจำนวน 8 แห่ง (ร้อยละ 6.40) เผยแพร่สารนิเทศไปยังห้องสมุดประชาชน และหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุด 3 แห่ง (ร้อยละ 2.40) เผยแพร่สารนิเทศไปยังห้องเฉพาะ

เมื่อจำแนกตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนจำนวนมากที่สุด 22 แห่ง และ 5 แห่ง (ร้อยละ 20.56 และ 27.77) ตามลำดับ เผยแพร่สารนิเทศไปยังห้องสมุดโรงเรียน

การที่ผลการวิจัย พบว่า หน่วยงานส่วนใหญ่ ไม่มีการเผยแพร่สารนิเทศแอมเฟตามีนไปยังห้องสมุด อาจเนื่องจากหน่วยงานที่มีหน้าที่เผยแพร่สารนิเทศแอมเฟตามีน มุ่งเน้นการเผยแพร่สารนิเทศไปยังกลุ่มเป้าหมายบุคคลมากกว่าเน้นที่ตัวสถาบัน รวมทั้งทางห้องสมุดเองอาจไม่ทราบว่ามีแหล่งเผยแพร่สารนิเทศอยู่ที่ใดบ้างจึงไม่ได้ขอรับอภินันทนาการไปยังหน่วยงานต่าง ๆ ด้วย จึงทำให้หน่วยงานส่วนใหญ่ไม่ได้เผยแพร่สารนิเทศแอมเฟตามีนให้ห้องสมุด ทั้งนี้ห้องสมุดน่าจะเป็นแหล่งที่ดีในการเผยแพร่สารนิเทศด้านนี้ได้

4. ปัญหาในการเผยแพร่สารนิเทศแอมเฟตามีนและข้อเสนอแนะ

4.1 ปัญหาในการเผยแพร่สารนิเทศของหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน

ในด้านปัญหาในการเผยแพร่สารนิเทศแอมเฟตามีน ได้จำแนกปัญหาออกเป็น 5 ด้าน คือ ปัญหาด้านประเภทของสื่อ วิธีการเผยแพร่ เนื้อหา กลุ่มเป้าหมาย และปัญหาอื่นๆ ผลการวิจัย พบว่า หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน ประสบปัญหาในการเผยแพร่สารนิเทศแอมเฟตามีนโดยรวมในระดับปานกลาง ($\bar{X}=2.92$) และประสบปัญหาแต่ละ

ด้านในระดับปานกลางทุกด้านเช่นเดียวกัน โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยได้ดังนี้ ปัญหาด้านอื่นๆ ($\bar{X}=3.40$) ปัญหาด้านวิธีการเผยแพร่ ($\bar{X}=3.06$) ปัญหาด้านประเภทของสื่อ ($\bar{X}=2.89$) ด้านเนื้อหาสารนิเทศ ($\bar{X}=2.74$) และปัญหาด้านกลุ่มเป้าหมาย ($\bar{X}=2.67$)

เมื่อพิจารณาตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานภาครัฐ ประสบปัญหาในการเผยแพร่สารนิเทศโดยรวมในระดับปานกลาง ($\bar{X}=2.96$) และประสบปัญหาแต่ละด้านในระดับปานกลางทุกด้าน โดยปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ปัญหาด้านอื่นๆ ($\bar{X}=3.48$) ส่วนหน่วยงานภาคเอกชน พบว่า ประสบปัญหาในการเผยแพร่สารนิเทศโดยรวมในระดับปานกลาง ($\bar{X}=2.66$) และประสบปัญหาแต่ละด้าน 2 ระดับ คือ ระดับปานกลาง และระดับน้อย โดยปัญหาที่ประสบในระดับปานกลางมี 4 ปัญหา โดยปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ปัญหาด้านอื่นๆ ($\bar{X}=3.40$) ส่วนปัญหาในระดับน้อยมี 1 ปัญหา คือ ปัญหาด้านเนื้อหา ($\bar{X}=2.42$)

การที่ผลการวิจัย พบว่า หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน ประสบปัญหาในการเผยแพร่สารนิเทศแอมเฟตตามีนโดยรวมในระดับปานกลาง ($\bar{X}=2.92$) และประสบปัญหาแต่ละด้านในระดับปานกลางทุกด้านเช่นเดียวกัน โดยปัญหาด้านอื่นๆ เป็นปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X}=3.47$) อาจเนื่องจาก ปัญหาด้านอื่นๆ มีความหลากหลายของปัญหาในเรื่องต่างๆ เช่น ปัญหาในเรื่องของการขาดการประสานงานร่วมมือกันภายในหน่วยงาน เรื่องงบประมาณ ขาดการดำเนินการอย่างต่อเนื่องและจริงจัง เป็นต้น จึงทำให้หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน ประสบปัญหาอื่นๆ ในค่าเฉลี่ยสูงสุด

สำหรับรายละเอียดของปัญหาแต่ละด้าน มีดังนี้

4.1.1 ปัญหาด้านประเภทของสื่อสารนิเทศ ได้จำแนกสื่อสารนิเทศออกเป็น 6 สื่อ คือ สื่อบุคคล สื่อสิ่งพิมพ์ สื่อโสตทัศน์ สื่อมวลชน สื่ออิเล็กทรอนิกส์ และสื่อพื้นบ้าน ผลการวิจัย พบว่า หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนประสบปัญหาโดยรวมในระดับปานกลางทุกสื่อ โดยปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านสื่อมวลชน ($\bar{X}=3.15$)

เมื่อพิจารณาตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานภาครัฐ ประสบปัญหาประเภทของสื่อสารนิเทศในระดับปานกลางทุกสื่อ โดยปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านสื่อมวลชน ($\bar{X}=3.14$)

ส่วนหน่วยงานภาคเอกชน พบว่า ประสบปัญหาด้านประเภทของสื่อสารนิเทศ 2 ระดับ คือ ระดับปานกลาง และระดับน้อย โดยปัญหาที่ประสบในระดับปานกลางมี 3 ด้าน โดยปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านสื่อมวลชน ($\bar{X}=3.21$) ส่วนปัญหาในระดับน้อย มี 3 ปัญหา

การที่ผลการวิจัย พบว่า หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน ประสบปัญหาโดยรวมในระดับปานกลางทุกสื่อ โดยปัญหา ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านสื่อมวลชน อาจเนื่องจาก สื่อมวลชน เป็นสื่อสารนิเทศที่มีต้นทุนการผลิตสูง มีขั้นตอนในการจัดทำและเตรียมการยุ่งยากและใช้เวลานาน จึงทำให้หน่วยงานประสบปัญหาในระดับที่สูงกว่าสื่ออื่นๆ

สำหรับปัญหาของสื่อสารนิเทศแต่ละประเภท มีดังนี้

ปัญหาด้านสื่อบุคคล พบว่า หน่วยงานโดยรวม ประสบปัญหา 2 ระดับคือ ระดับปานกลาง และระดับน้อย โดยปัญหาในระดับปานกลาง มี 3 ปัญหา โดยปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ปัญหาการขาดแคลนบุคลากรที่ใช้เป็นสื่อในการเผยแพร่สารนิเทศแอมเฟตามีน ($\bar{X}=3.23$) ส่วนปัญหาในระดับน้อยมี 3 ปัญหา

เมื่อจำแนกปัญหาตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานภาครัฐประสบปัญหาในระดับปานกลาง 5 ปัญหา โดยปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ปัญหาขาดแคลนบุคลากรที่ใช้เป็นสื่อในการเผยแพร่สารนิเทศแอมเฟตามีน ($\bar{X}=3.27$) ส่วนหน่วยงานภาคเอกชน พบว่า ประสบปัญหาในระดับปานกลาง 2 ปัญหา โดยปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ปัญหาการขาดแคลนบุคลากรที่ใช้เป็นสื่อในการเผยแพร่สารนิเทศแอมเฟตามีน ($\bar{X}=3.06$) และประสบปัญหาในระดับน้อย 3 ปัญหา

ปัญหาด้านสื่อสิ่งพิมพ์ พบว่าหน่วยงานโดยรวม ประสบปัญหา 2 ระดับ คือ ระดับปานกลาง และระดับน้อย โดย ปัญหาในระดับปานกลางมี 4 ปัญหา ซึ่ง ปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ปัญหาสื่อสิ่งพิมพ์มีจำนวนไม่เพียงพอกับกลุ่มเป้าหมาย ($\bar{X}=3.36$) ส่วนปัญหาในระดับน้อยมี 1 ปัญหา

เมื่อจำแนกตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานภาครัฐ ประสบปัญหาในระดับปานกลาง 4 ปัญหา ซึ่งปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ปัญหาสื่อสิ่งพิมพ์มีจำนวนไม่เพียงพอกับกลุ่มเป้าหมาย ($\bar{X}=3.42$) และประสบปัญหาในระดับน้อย 1 ปัญหา

สำหรับหน่วยงานภาคเอกชน พบว่า ประสบปัญหาในระดับปานกลาง 1 ปัญหา คือ ปัญหาสื่อสิ่งพิมพ์มีจำนวนไม่เพียงพอกับกลุ่มเป้าหมาย ($\bar{X}=3.00$) ส่วน ปัญหาในระดับน้อยมี 4 ปัญหา

ปัญหาด้านสื่อโทรทัศน์ พบว่า หน่วยงานโดยรวมประสบปัญหา ในระดับปานกลางทุกปัญหา โดยปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือปัญหาด้านทุนในการผลิตสูง ($\bar{X}=3.34$)

เมื่อจำแนกปัญหาตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานภาครัฐประสบปัญหาในระดับปานกลางทุกปัญหา โดยปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ปัญหาด้านทุนในการผลิตสูง ($\bar{X}=3.35$)

สำหรับหน่วยงานภาคเอกชน พบว่า ประสบปัญหาในระดับปานกลางและระดับน้อย ปัญหาที่ประสบในระดับปานกลางมี 5 ปัญหา โดยปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ปัญหาด้านทุนในการผลิตสูง ($\bar{X}=3.27$) ส่วนปัญหาในระดับน้อยมี 2 ปัญหา

ปัญหาด้านสื่อมวลชน พบว่า หน่วยงานโดยรวมประสบปัญหา 2 ระดับ คือ ระดับมาก และระดับปานกลาง โดยปัญหาในระดับมากมี 2 ปัญหา ได้แก่ ปัญหาขาดงบประมาณในการเช่าซื้อเวลาออกอากาศ ($\bar{X}=3.66$) และปัญหาด้านทุนในการผลิตสูง ($\bar{X}=3.59$) ส่วนปัญหาในระดับปานกลางมี 4 ปัญหา

เมื่อจำแนกปัญหาตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชนประสบปัญหา 2 ระดับ คือ ระดับมากและระดับปานกลาง ปัญหาที่ประสบในระดับมากมี 2 ปัญหา คือ ปัญหาขาดงบประมาณในการเช่าซื้อเวลาในการออกอากาศ ($\bar{X}=3.66$ และ 3.67) และปัญหาต้นทุนในการผลิตสูง ($\bar{X}=3.57$ และ 3.60) ส่วนปัญหาที่ประสบในระดับปานกลางมี 4 ปัญหา

ปัญหาด้านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ พบว่า หน่วยงานโดยรวม ประสบปัญหาในระดับปานกลางปัญหาทุกปัญหา โดยปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ปัญหาต้นทุนในการผลิตสูง ($\bar{X}=3.09$)

เมื่อจำแนกปัญหาตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานภาครัฐประสบปัญหาในระดับปานกลางทุกด้าน โดยปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ปัญหาอุปกรณ์ที่ใช้ในการผลิตสารนิเทศแอมเฟตามีนมีจำนวนจำกัดและต้องใช้ร่วมกับการทำงานในด้านอื่น ($\bar{X}=3.16$)

สำหรับหน่วยงานภาคเอกชน พบว่า ประสบปัญหาในระดับปานกลาง 2 ปัญหา โดยปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ปัญหาต้นทุนในการผลิตสูง ($\bar{X}=2.77$) ส่วนปัญหาที่ประสบในระดับน้อยมี 4 ปัญหา

ปัญหาด้านสื่อพื้นบ้าน พบว่า หน่วยงานประสบปัญหาโดยรวมระดับปานกลางทุกปัญหา (5 ปัญหา) โดยปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ปัญหาไม่ได้รับความนิยมและความสนใจเท่าที่ควร ($\bar{X}=3.15$)

เมื่อจำแนกปัญหาตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานภาครัฐประสบปัญหาในระดับปานกลางทุกปัญหาเช่นเดียวกัน โดยปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ปัญหาไม่ได้รับความนิยม และความสนใจเท่าที่ควร ($\bar{X}=3.14$)

ส่วนหน่วยงานภาคเอกชน พบว่า ประสบปัญหา 2 ระดับ คือ ระดับปานกลางและระดับน้อย โดยปัญหาในระดับปานกลางมี 3 ปัญหา โดยปัญหาที่มีค่า

เฉลี่ยสูงสุด คือ ปัญหาขาดแคลนสติป็นพื้นฐานที่ทำหน้าที่ในการเผยแพร่ ($\bar{X}=3.23$) และ ประสบปัญหาในระดับน้อย 2 ปัญหา

4.1.2 ปัญหาด้านวิธีการเผยแพร่สารนิเทศ

หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนโดยรวมประสบปัญหาในระดับปานกลาง ทุกวิธีโดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยได้ดังนี้ คือ วิธีการเผยแพร่สารนิเทศรายบุคคล ($\bar{X}=3.10$) วิธีการเผยแพร่แบบรายกลุ่ม ($\bar{X}=3.08$) และวิธีการเผยแพร่สารนิเทศแบบมวลชน ($\bar{X}=2.97$)

เมื่อพิจารณาตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า ทั้งหน่วยงานภาครัฐและเอกชนประสบปัญหาในระดับปานกลางทั้ง 3 วิธีเช่นเดียวกัน โดยปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดสำหรับหน่วยงานภาครัฐ คือ ปัญหาด้านวิธีการเผยแพร่แบบรายกลุ่ม ($\bar{X}=3.18$) ส่วนหน่วยงานภาคเอกชน พบว่า ปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากันมี 2 ปัญหา คือ ปัญหาวิธีการเผยแพร่แบบรายบุคคลและแบบมวลชน ($\bar{X}=2.84$)

การที่ผลการวิจัย พบว่า หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนโดยรวมประสบปัญหา วิธีการเผยแพร่สารนิเทศแบบรายบุคคลในระดับสูงสุด อาจเนื่องจาก หน่วยงานไม่มีบุคลากรที่ทำหน้าที่รับผิดชอบการเผยแพร่สารนิเทศโดยตรง และบุคลากรผู้ทำหน้าที่ขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่ทำการเผยแพร่ รวมทั้งบุคลากรของหน่วยงานมีงานประจำทำอยู่แล้ว และเห็นว่าการเผยแพร่สารนิเทศเป็นงานรอง จึงไม่ให้ความสำคัญกับงานเผยแพร่สารนิเทศเท่าที่ควร ดังนั้น จึงทำให้หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนประสบปัญหาด้านวิธีการเผยแพร่แบบรายบุคคล ในระดับที่สูงกว่าปัญหาด้านอื่น

สำหรับรายละเอียดของปัญหาในการเผยแพร่สารนิเทศ แต่ละวิธีมีดังนี้

ปัญหาวิธีการเผยแพร่สารนิเทศแบบรายบุคคล พบว่า หน่วยงานโดยรวมประสบปัญหาในระดับปานกลางทุกปัญหา (4 ปัญหา) โดยปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ปัญหาไม่สามารถใช้ได้เต็มที่กับบุคลากรเป้าหมายอยู่ห่างไกล ($\bar{X}=3.31$)

เมื่อจำแนกตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานภาครัฐประสบปัญหาในระดับปานกลางทุกปัญหา โดยปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ปัญหาไม่สามารถใช้ได้เต็มที่กับบุคลากรเป้าหมายที่อยู่ห่างไกล ($\bar{X} = 3.30$)

สำหรับหน่วยงานภาคเอกชน พบว่า ประสบปัญหา 2 ระดับ คือ ระดับปานกลางและระดับน้อย โดยปัญหาในระดับปานกลางมี 3 ปัญหา โดยปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ปัญหาไม่สามารถใช้ได้เต็มที่กับบุคลากรเป้าหมายที่อยู่ห่างไกล ($\bar{X}=3.40$) ส่วนปัญหาที่ประสบในระดับน้อยมี 1 ปัญหา

ปัญหาวิธีการเผยแพร่สารนิเทศแบบรายกลุ่ม พบว่า หน่วยงานโดยรวมประสบปัญหาในระดับปานกลางทุกปัญหา (5 ปัญหา) โดยปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ปัญหาขาดแคลนคู่มือ เอกสาร และสื่อโสตทัศนที่เหมาะสมในการจัดกิจกรรมกลุ่ม ($\bar{X}=3.38$)

เมื่อจำแนกปัญหาตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานภาครัฐประสบปัญหาในระดับปานกลางทุกปัญหา โดยปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ปัญหาขาดแคลนคู่มือ เอกสาร และสื่อโสตทัศนที่เหมาะสมในการจัดกิจกรรมกลุ่ม ($\bar{X} = 3.42$)

ส่วนหน่วยงานภาคเอกชน พบว่า ประสบปัญหา 2 ระดับ คือ ระดับปานกลางและระดับน้อย โดยปัญหาในระดับปานกลางมี 2 ปัญหา โดยปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ปัญหาขาดแคลนคู่มือ เอกสาร และสื่อโสตทัศนที่เหมาะสมในการจัดกิจกรรมกลุ่ม ($\bar{X} = 3.12$) ส่วนปัญหาในการระดับน้อยมี 3 ปัญหา

ผลการวิจัยในส่วนนี้ พบว่า ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 2 ที่กำหนดว่า หน่วยงานภาครัฐและเอกชนประสบปัญหาด้านวิธีการเผยแพร่สารนิเทศแบบรายกลุ่มในระดับมาก

การที่ผลการวิจัย ปรากฏว่า หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนประสบปัญหาด้านการเผยแพร่สารนิเทศแบบรายกลุ่ม ในระดับปานกลาง อาจเนื่องจาก การเผยแพร่สารนิเทศแบบรายกลุ่ม เป็นวิธีการเผยแพร่ที่ไม่ต้องใช้บุคลากรที่ทำหน้าที่เผยแพร่จำนวนมาก เสียค่าใช้จ่ายไม่สูง และใช้สื่อสารนิเทศจำนวนไม่มาก

ปัญหาวิธีการเผยแพร่สารนิเทศแบบมวลชน พบว่า หน่วยงานโดยรวม ประสบปัญหาในระดับปานกลางทุกปัญหา (4 ปัญหา) โดยปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ปัญหาไม่สามารถติดตามผลของการเผยแพร่สารนิเทศ ($\bar{X}=3.10$)

เมื่อจำแนกปัญหาตามประเภทของหน่วยงาน พบว่าทั้งหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน ประสบปัญหาในระดับปานกลางทุกปัญหาเช่นเดียวกัน โดยปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดของหน่วยงานภาครัฐ คือ ปัญหาไม่สามารถติดตามผลของการเผยแพร่สารนิเทศ ($\bar{X}=3.16$) ส่วนปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ของหน่วยงานภาคเอกชน คือ ปัญหาเผยแพร่ได้กับกลุ่มเป้าหมายบางกลุ่มเท่านั้น เช่น หนังสือพิมพ์เข้าถึงได้เฉพาะผู้ที่อ่านหนังสือออก เคเบิลทีวี เข้าถึงได้เฉพาะผู้ที่เป็นสมาชิกเท่านั้น ($\bar{X} = 3.06$)

4.1.3 ปัญหาด้านเนื้อหาสารนิเทศ พบว่า หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน โดยรวมประสบปัญหาในระดับปานกลางทุกปัญหา โดยปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ปัญหาการนำเสนอเนื้อหาสารนิเทศไม่ดึงดูดและเร้าความสนใจกลุ่มเป้าหมายบางกลุ่ม ($\bar{X}=3.12$)

เมื่อพิจารณาปัญหาตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานภาครัฐ ประสบปัญหาในด้านเนื้อหาสารนิเทศในระดับปานกลางทั้ง 5 ปัญหา โดยปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ปัญหาการนำเสนอเนื้อหาสารนิเทศไม่ดึงดูดและเร้าความสนใจกลุ่มเป้าหมายบางกลุ่ม ($\bar{X}=3.08$)

ส่วนหน่วยงานภาคเอกชน พบว่า ประสบปัญหาในด้านเนื้อหาสารนิเทศ 2 ระดับ คือ ระดับปานกลางและระดับน้อย โดยปัญหาที่ประสบในระดับปานกลางมี 1 ปัญหา คือ ปัญหาการนำเสนอเนื้อหาสารนิเทศไม่ดึงดูดและเร้าความสนใจกลุ่มเป้าหมายบางกลุ่ม ($\bar{X}=3.39$) ส่วนปัญหาที่ประสบในระดับน้อยมี 4 ปัญหา

การที่ผลการวิจัย พบว่า หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนประสบปัญหาการนำเสนอเนื้อหาสารนิเทศไม่ดึงดูดและเร้าความสนใจกลุ่มเป้าหมายบางกลุ่ม ในระดับที่สูงกว่าปัญหาด้านอื่น ๆ อาจเนื่องจาก หน่วยงานที่เผยแพร่สารนิเทศไปยังกลุ่มเป้าหมาย บางหน่วยงานไม่ได้ทำหน้าที่ในการผลิตและนำเสนอเนื้อหาสารนิเทศ หากเพียงแต่รับสื่อสารนิเทศเพื่อนำไปเผยแพร่ยังบุคคลกลุ่มเป้าหมายเท่านั้น และสื่อที่ผลิตก็ผลิตเพื่อใช้กับกลุ่มเป้าหมายทุก

กลุ่ม โดยไม่จำแนกการทำสื่อสำหรับกลุ่มเป้าหมายแต่ละกลุ่มโดยเฉพาะ จึงทำให้กลุ่มเป้าหมายบางกลุ่ม ไม่สนใจสื่อที่นำมาเผยแพร่

4.1.4 ปัญหาด้านกลุ่มเป้าหมาย พบว่า หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน โดยรวมประสบปัญหาในระดับปานกลางทุกกลุ่มเป้าหมาย โดยปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ กลุ่มเป้าหมายเฉพาะ ($\bar{X} = 2.76$)

เมื่อพิจารณาในด้านกลุ่มเป้าหมาย ตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานภาครัฐประสบปัญหาในด้านกลุ่มเป้าหมายในระดับปานกลางทุกกลุ่ม โดยปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ กลุ่มเป้าหมายเฉพาะ ($\bar{X} = 2.76$)

สำหรับหน่วยงานภาคเอกชน พบว่า ประสบปัญหาด้านกลุ่มเป้าหมาย 2 ระดับ คือ ระดับปานกลางและระดับน้อย โดยปัญหาที่ประสบในระดับปานกลางมี 3 กลุ่มเป้าหมาย โดยปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ กลุ่มเป้าหมายเฉพาะ ($\bar{X} = 2.94$)

การที่ผลการวิจัย พบว่า หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนประสบปัญหาด้านกลุ่มเป้าหมายเฉพาะ ในระดับที่สูงกว่ากลุ่มเป้าหมายอื่น อาจเนื่องจาก กลุ่มเป้าหมายเฉพาะเป็นกลุ่มที่มีลักษณะแตกต่างจากกลุ่มเป้าหมายอื่น เช่น เป็นกลุ่มเด็กในความอุปการะของสถานสงเคราะห์ทั้งภาครัฐและภาคเอกชน เป็นต้น การเผยแพร่สารนิเทศเกี่ยวกับยาเสพติดและแอมเฟตามีนไปยังกลุ่มเป้าหมายนี้ จึงมีขั้นตอนในการปฏิบัติยุ่งยาก และต้องขออนุญาตผู้ดูแลหน่วยงานแต่ละหน่วยงานก่อนจะเผยแพร่ได้ ทำให้หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชนประสบปัญหาหากกลุ่มเป้าหมายเฉพาะสูงกว่ากลุ่มเป้าหมายอื่น

สำหรับรายละเอียดของปัญหาในกลุ่มเป้าหมายแต่ละกลุ่ม มีดังนี้

ปัญหาด้านกลุ่มเป้าหมายในสถานศึกษา พบว่า หน่วยงานโดยรวมประสบปัญหา 2 ระดับ คือ ระดับปานกลางและระดับน้อย โดยปัญหาในระดับปานกลางมี 2 ปัญหา โดยปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ปัญหาผู้บริหาร และครู อาจารย์ ขาดความตระหนักและการยอมรับสภาพปัญหาการแพร่ระบาดของแอมเฟตามีนในสถานศึกษา ($\bar{X} = 2.76$)

เมื่อจำแนกปัญหาตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานภาครัฐ ประสบปัญหาในระดับปานกลางทั้ง 4 ปัญหา โดยปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ปัญหาผู้บริหาร และครู อาจารย์ ขาดความตระหนักและการยอมรับสภาพปัญหาการแพร่ระบาดของแอมเฟตามีนในสถานศึกษา ($\bar{X}=2.77$)

ส่วนหน่วยงานภาคเอกชน พบว่า ประสบปัญหา 2 ระดับ คือ ระดับปานกลางและระดับน้อย โดยปัญหาในระดับปานกลางมี 1 ปัญหา คือ ปัญหาผู้บริหารและครู อาจารย์ ขาดความตระหนักและการยอมรับสภาพปัญหาการแพร่ระบาดของแอมเฟตามีนในสถานศึกษา ($\bar{X}=2.67$) ส่วนปัญหาในระดับน้อยมี 3 ปัญหา

ปัญหาด้านกลุ่มเป้าหมายในชุมชน พบว่า หน่วยงานโดยรวมประสบปัญหา 2 ระดับ คือ ระดับปานกลางและระดับน้อย โดยปัญหาในระดับปานกลางมี 2 ปัญหา ซึ่งที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากัน คือ ปัญหาไม่สามารถกำหนดกิจกรรมที่เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมายในชุมชนได้ และกลุ่มเป้าหมายในชุมชนไม่ให้ความสนใจเข้าร่วมกิจกรรมการเผยแพร่สารนิเทศ ($\bar{X}=2.60$) ส่วนปัญหาในระดับน้อย มี 1 ปัญหา

เมื่อจำแนกปัญหาตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานภาครัฐ ประสบปัญหาในระดับปานกลาง 2 ปัญหา โดยปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ปัญหากลุ่มเป้าหมายในชุมชนไม่ให้ความสนใจเข้าร่วมกิจกรรมการเผยแพร่สารนิเทศ ($\bar{X}=2.68$) ส่วนปัญหาในระดับน้อยมี 1 ปัญหา

สำหรับหน่วยงานภาคเอกชน พบว่า ประสบปัญหาในระดับปานกลาง 1 ปัญหา คือ ไม่สามารถกำหนดกิจกรรมที่เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมายในชุมชนได้ ($\bar{X}=2.56$) ส่วนปัญหาในระดับน้อยมี 2 ปัญหา

ปัญหาด้านกลุ่มเป้าหมายในสถานประกอบการ พบว่า หน่วยงานโดยรวม ประสบปัญหา 2 ระดับ คือ ระดับปานกลางและระดับน้อย โดยปัญหาในระดับปานกลางมี 4 ปัญหา โดยปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ปัญหาเจ้าของสถานประกอบการไม่เห็นความสำคัญและไม่ให้ความร่วมมือ ($\bar{X}=2.92$) ส่วนปัญหาในระดับน้อยมี 1 ปัญหา

เมื่อจำแนกปัญหาตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานภาครัฐประสบปัญหาในระดับปานกลางทุกปัญหา โดยปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ปัญหาเจ้าของสถานประกอบการไม่เห็นความสำคัญและไม่ให้ความร่วมมือ ($\bar{X}=2.95$)

ส่วนหน่วยงานภาคเอกชน พบว่า หน่วยงานประสบปัญหาในระดับปานกลางทุกปัญหา โดยปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ กลุ่มเป้าหมายขาดความเชื่อมั่นและศรัทธาคือบุคลากรที่เผยแพร่ ($\bar{X}=2.75$)

ปัญหาด้านกลุ่มเป้าหมายเฉพาะ พบว่า หน่วยงานโดยรวมประสบปัญหา 2 ระดับ คือ ระดับปานกลางและระดับน้อย โดยปัญหาในระดับปานกลางมี 3 ปัญหา ปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ปัญหาเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายเฉพาะได้ยากหากไม่มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบกับกลุ่มโดยตรง ($\bar{X}=3.19$) ส่วนปัญหาในระดับน้อยมี 1 ปัญหา

เมื่อจำแนกปัญหาตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานภาครัฐประสบปัญหาในระดับปานกลาง 3 ปัญหา โดยปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ปัญหาเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายเฉพาะได้ยากหากไม่มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบกับกลุ่มโดยตรง ($\bar{X}=3.18$) ส่วนปัญหาในระดับน้อยมี 1 ปัญหา

สำหรับหน่วยงานภาคเอกชน พบว่า ประสบปัญหาในระดับปานกลาง 2 ปัญหา โดยปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ปัญหาเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายเฉพาะได้ยาก หากไม่มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบกับกลุ่มโดยตรง ($\bar{X}=3.23$) ส่วนปัญหาในระดับน้อยมี 2 ปัญหา

ปัญหาด้านกลุ่มเป้าหมายอื่นๆ พบว่า หน่วยงานโดยรวมประสบปัญหาในระดับปานกลางทั้ง 4 ปัญหา โดยปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ปัญหาเข้าถึงได้ยากต้องผ่านผู้นำทางศาสนา ผู้นำทางความคิด ($\bar{X}=2.90$)

เมื่อจำแนกปัญหาตามประเภทของหน่วยงาน พบว่า หน่วยงานภาครัฐประสบปัญหาในระดับปานกลางทุกปัญหา โดยปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ปัญหาเข้าถึงได้ยากต้องผ่านผู้นำทางศาสนา ผู้นำทางความคิด ($\bar{X}=2.89$)

ส่วนหน่วยงานภาคเอกชน พบว่า ประสบปัญหา 2 ระดับ คือระดับปานกลาง และระดับน้อย โดยปัญหาในระดับปานกลางมี 2 ปัญหา ปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ปัญหาเข้าถึงได้ยากต้องการผ่านผู้นำทางศาสนา ผู้นำทางความคิด และปัญหาไม่ได้รับความร่วมมือ ($\bar{X} = 2.64$) ส่วนปัญหาในระดับน้อยมี 2 ปัญหา

4.2 ข้อเสนอแนะเพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไข

หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน ที่ทำหน้าที่รับผิดชอบเผยแพร่สารนิเทศแอมเฟตามีนจำนวน 54 แห่ง ได้ให้ ข้อเสนอแนะเพื่อแก้ปัญหาการเผยแพร่สารนิเทศแอมเฟตามีน โดย ปัญหาที่มีหน่วยงานเสนอแนะตั้งแต่ 10 แห่งขึ้นไป ได้แก่ ควรมีการประเมินผลประสิทธิภาพของสื่อประเภทที่ใช้เพื่อปรับปรุงให้นำสนใจมากขึ้น (20 แห่ง) ควรผลิตสื่อให้เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมายแต่ละประเภท (18 แห่ง) ควรใช้วิธีการเผยแพร่แบบรายบุคคลโดยการนำเอกสารไปแจกตามร้านค้า และสถานบริการต่างๆ (17 แห่ง) ควรเน้นวิธีการเผยแพร่สารนิเทศแบบรายกลุ่มเป็นหลักและควรจัดทำเนื้อหาสารนิเทศให้เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมายแต่ละกลุ่ม (15 แห่ง) เท่ากัน ควรมีการจัดทำแผนในแต่ละปีโดยกำหนดกลุ่มเป้าหมาย ให้ชัดเจนว่า ปีนั้นๆ เน้นกลุ่มเป้าหมายใด (12 แห่ง) ควรผลิตสื่อแต่ละประเภทให้มีจำนวนเพียงพอ และควรเป็นเนื้อหาที่เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน (10 แห่ง) เท่ากัน

การทดสอบสมมติฐาน

จากสมมติฐาน 2 ข้อ ที่ได้ทดสอบดังกล่าวข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า มีทั้งที่เป็นไปตามสมมติฐานและไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ดังนี้

ส่วนที่เป็นไปตามสมมติฐาน ได้แก่ สมมติฐานข้อ 1 คือ การเผยแพร่สารนิเทศแอมเฟตามีนของหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนส่วนใหญ่ มีเนื้อหาเกี่ยวกับวิธีการป้องกันและหลีกเลี่ยง โดยมีกลุ่มเป้าหมายในสถานศึกษา และใช้สื่อสิ่งพิมพ์ในการเผยแพร่

ส่วนที่ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน ได้แก่ ข้อ 1 บางส่วน และ ข้อ 2 คือ

1. การเผยแพร่สารนิเทศแอมเฟตามีนของหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนส่วนใหญ่ ใช้วิธีการเผยแพร่แบบรายบุคคล
2. หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนประสบปัญหาด้านวิธีการเผยแพร่แบบรายกลุ่มในระดับมาก

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

ผลการศึกษาวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะสำหรับหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนในการวางแผนปรับปรุง และพัฒนาการเผยแพร่สารนิเทศแอมเฟตามีนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และข้อเสนอแนะเพื่อเป็นแนวทางสำหรับห้องสมุด ในการจัดหาทรัพยากรสารนิเทศเกี่ยวกับแอมเฟตามีน และในการบริการห้องสมุด ดังนี้

หน่วยงานที่รับผิดชอบการเผยแพร่สารนิเทศแอมเฟตามีน

1. ด้านประเภทของสื่อสารนิเทศ

1.1 ควรมีการผลิตสื่อสารนิเทศให้ครอบคลุมสื่อทุกประเภท ได้แก่ สื่อบุคคล สื่อสิ่งพิมพ์ สื่อโสตทัศน์ สื่อมวลชน สื่ออิเล็กทรอนิกส์ และสื่อพื้นบ้าน โดย

- เน้นการผลิตสื่อที่มีต้นทุนการผลิตไม่สูงมากและเผยแพร่ได้กว้างขวาง เช่น สื่อสิ่งพิมพ์ สื่อพื้นบ้าน เป็นต้น

- ผลิตสื่อแต่ละประเภทให้เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย เช่น การเพิ่มการผลิต เกมคอมพิวเตอร์ หรือใช้สื่อสารนิเทศออนไลน์ สำหรับกลุ่มเป้าหมายในสถานศึกษา เป็นต้น

- อบรมสื่อบุคคล ให้มีความรู้ ความเข้าใจ ในด้านแอมเฟตามีน เพื่อทำหน้าที่เผยแพร่สารนิเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.2 สื่อสารนิเทศที่ใช้มากในการเผยแพร่ ควรเพิ่มจำนวนการผลิตให้เหมาะสมและเพียงพอ และควรผลิตอย่างต่อเนื่อง

2. ด้านวิธีการเผยแพร่

2.1 หน่วยงานที่ทำหน้าที่เผยแพร่สารนิเทศแอมเฟตามีน ควรมีนโยบายที่แน่นอนในการกำหนดบุคลากรผู้รับผิดชอบในการเผยแพร่สารนิเทศ เพื่อให้การทำงานมีประสิทธิภาพ

2.2 ควรเลือกใช้วิธีการเผยแพร่สารนิเทศให้เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมายแต่ละกลุ่ม เช่น

- ใช้วิธีการเผยแพร่สารนิเทศ แบบรายกลุ่มกับกลุ่มเป้าหมายในสถานศึกษา กลุ่มเป้าหมายในชุมชน กลุ่มเป้าหมายเฉพาะ และกลุ่มเป้าหมายในสถานประกอบการ
- ใช้วิธีการเผยแพร่สารนิเทศแบบรายบุคคล กับกลุ่มเป้าหมายเฉพาะและกลุ่มเป้าหมายอื่น ได้แก่ ชาวนา ชาวมุสลิม ชาวเขา เนื่องจากมีลักษณะที่หลากหลายทั้งระดับอายุ และการศึกษา
- ใช้วิธีการเผยแพร่สารนิเทศแบบมวลชน เพื่อกระตุ้นให้กลุ่มเป้าหมายทุกกลุ่มตระหนักถึงพิษภัยของแอมเฟตามีน และหลีกเลี่ยงการเสพ

3. ด้านเนื้อหา

3.1 ควรนำเสนอเนื้อหาสารนิเทศให้เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมายในแต่ละกลุ่ม เช่น กลุ่มเป้าหมายในสถานศึกษา ควรเน้นให้เห็นถึงอันตรายที่เกิดจากการเสพ รวมทั้งผลที่จะเกิดขึ้นในอนาคตต่อผู้เสพเอง

3.2 เนื้อหาสารนิเทศแอมเฟตามีนที่เผยแพร่ ควรใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย จัดทำให้ดึงดูดความสนใจของผู้รับแต่ละกลุ่ม

3.3 เนื้อหาสารนิเทศที่น่าเสนอควรทำให้เหมาะสมกับสถานการณ์ที่เป็นอยู่ในขณะนั้น

4. ด้านกลุ่มเป้าหมาย

ควรเผยแพร่สารนิเทศแอมเฟตามีนเข้าไปยังกลุ่มเป้าหมายที่มีความเสี่ยงต่อการแพร่ระบาดของแอมเฟตามีน เช่น กลุ่มเป้าหมายในสถานศึกษา กลุ่มกรรมกร กลุ่มแรงงานขนส่ง กลุ่มแรงงานประมงสัมพันธ์ เป็นต้น ให้มากขึ้น และควรทำอย่างต่อเนื่อง

ห้องสมุด

1. ห้องสมุดทุกประเภท โดยเฉพาะห้องสมุดในสถาบันการศึกษาทุกระดับ และห้องสมุดประชาชน ควรจัดหาสารนิเทศแอมเฟตามีน ไว้ให้บริการเพื่อให้เยาวชน และบุคคลทั่วไปตระหนักถึงอันตรายของแอมเฟตามีน และหาทางป้องกันหลีกเลี่ยงโดยติดต่อขอรับอภิธานการสื่อสารนิเทศประเภทต่าง ๆ ที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนผลิต ซึ่งจะ

ทำให้การเผยแพร่สารนิเทศแอมเฟตามีนทำได้กว้างขวางยิ่งขึ้น ทั้งนี้อาจพิจารณารายชื่อหน่วยงานต่างๆ ที่ทำหน้าที่เผยแพร่สารนิเทศจากที่ได้รวบรวมไว้ในงานวิจัยชิ้นนี้

2. ห้องสมุดควรจัดบริการและกิจกรรมกระตุ้นเป็นครั้งคราว เช่น การจัดนิทรรศการเกี่ยวกับโทษและพิษภัยของแอมเฟตามีน และวิธีป้องกันหลีกเลี่ยง การประกวดคำขวัญต่อต้านแอมเฟตามีน เป็นต้น

แนวทางการวิจัยในอนาคต

1. ควรศึกษาการรับและการใช้สารนิเทศด้านยาเสพติดของกลุ่มบุคคลต่าง ๆ
2. ควรวิเคราะห์สื่อสารนิเทศด้านยาเสพติดทุกประเภทที่หน่วยงานต่าง ๆ ได้ผลิตเผยแพร่ รวมทั้งปัญหาในการผลิตสื่อดังกล่าว